

Kūdikēlis Jēzus

ŽVAIGZDĖ

1927 m. Nr. 12.

Kristui
gimusiam
garbė!

O mums
džiaugsmas
ir ramybė!

ESTHER

Kun. Narutis.

Kinijos katalikai šaukiasi pagalbos.

Šv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta

M. A. intencija
sausio mėnesiui.

Kinija ir kinai.

Jei eitume saulėtekio link, tai toli toli į pietus nuo giliausio Sibiro, rastume didžiulę Kinų valstybę. Kinija užima 11,138,000 kv. klm. žemės plotą, o gyventojų turi 430,500,000. Tai didžiausia pasauly, gyventojų skaičiaus atžvilgiu, valstybė.

Daugeliui lietuvių teko pažinti kinus esant rusų kariuomenėje ir per rusų-japonų karą 1905 m. Kiti turėjom progos pamatyti šilku ir arbata pirkliaujančius kinus, kurie prieš D. Karą pasiekdavo net Lietuvą sunkiais rišuliais nešini. Atsimenu, mums, vaikams, malonumas būdavo pajudinti kinui už kasos, kurią šis paskui rūpestingai slėpdavo už apikaklės.

Kinija garsi arbata šilku ir dar kai kuo.

Kinų literatūra labai sena. Pirmoji religinė knyga „Su—King“ parašyta 2000 metų prieš Kristaus gimimą.

Dauguma kinų yra Budos arba Konfucijaus tikybos.

Kinai labai darbštūs, moka naudotis gamtos turtais, bet vis dėlto kultūroje jie atsilikę nuo Europos.

Jei paminėsime be galo sunkią kinų kalbą ir garsią kinų sieną, kurią jie pastatė, kad nuo Vakarų priešų apsigintų ir kurios dar dabar išliko 2000 kilometrų, tai bus gal ir viskas, ką trumpai apie Kiniją ir kinus svarbesnio pasakyti reiktų.

Kinijos sostinė Pekinas.

Šioje jau mums pažįstamoje Kinijoje, paskutiniiais

Dabar ten laikais pasidarė labai neramu.

vidaus karas. Dalykas toks. Mat, smarkiai susikovė dvi didžiulės kinų partijos: Pekiniečiai ir Kantoniečiai. Vieni ir kiti nori saviškai valdyti visą Kiniją. Pekiniečiai laiko save teisėtais Mandžurijos imperatorių dinastijos Šsing paveldėtojais. Kantoniečiai griežčiausiai nusistatę prieš „tironų imperalizmą“, vyriausią valdžią atiduoda liaudžiai, pasirėmę socialistiškuoju mokslu, vykdo pirmojo savo diktatoriaus Guenyat-sen planus. Jų vėlavoje yra balta saulė žydrame danguj. Kas turi reikšti naują iš despotizmo miglos išsiliuosavimo aušrinę. Pekiniečiai užima šiaurinę Kinijos dalį, Kantoniečiai — pietinę.

Nors tos dvi partijos smarkiai tarp savęs kovoja, bet viename juodvi sutaria: kad reikia ginti Kinijos laisvę nuo priešų iš Vakarų. Tik pirmieji norėtų tai padaryti derybomis, sutartimis, o antrieji jėga ir ginklais žvangėdami.

Kad partijos tarp savęs kovoja, pasauliui ne pirmiena. Bet kad toji kova ima griauti religiją, jau pernelyg skaudu. Kinijos Katalikų Bažnyčia tuos skausmus turi pernešti.

Kat. Bažnyčia Mat, Kantoniečiai griežtai nusistatę išnaikinti persekiojama. Kinijoje katalikų Bažnyčia iki pašakny. Todel štai ką jie, paprastai, praktikuoja. Prieš užimant kuria nors apylinkę, paskleidžia minioje eibę atsišaukimų-lapelių su „auksiniais“ komunistiniais pažadais. Už tai liaudis mielai jų laukia ir prielankiai pasitinka. Kai tik užėina kariuomenė, tuojau užimama bažnyčia, mokykla ir misijų namai. Visą turta karluomenė nusavina. Bažnyčia paverčiama „liaudies namais“, kur agitatoriai skelbia tamsiems kinams komunistinį „mokslą“. Kiekvienam leidžiama iš bažnyčios parsinešti, kas tik jam patinka.

Kryžiaus keliai (stacijos) sutrupinama, Dievo stalas (grotellai) sudeginama. Šv. Jėzaus Širdies ir Šv. Marijos statuloms, kad labiau pasityčiojus, nudaužomos galvos. Vieton tabernakulo pastatomas Guen-yat-sen'o pavelkslas.

Kunigai ir tik tikinčiųjų pasilaukojimas nuo mirties išgelbėdavo. misijonoriai Daugelis tačiau kunigų tikėjimo tikrumą krauju antspaudavo. Vieni plėšikų slapčia išgalabijami, kiti viešai mirti pasmerkiami ir žiauriai nužudomi. Minėtinos žudynės Nauking'e 1927 metų, kovo m. 24 d., arba nužudymas misinorių tėvų jėzuitų T. Henriko Dugout (Diugu) iš Prancūzijos ir T. Kandido Vanaros iš Italijos. Juodu nužudyti Naukime T. Matteo Ricci Kolegijoje.

Negalime nesuminėti kiek plačiau aršiausios kino kunigo Juozapo Hou kankininkystės. Kunigas Hou buvo rektorium vienos misijų stovyklos Liankow vadinas. Buvo va kaip. Š. m. balandžio 17 d., Kristaus prisikėlimo šventėje kinų studentai įvairiais raštपालािकais piktino, kurstė ir erzino krikščionis katalikus, kun. Hou vadovaujamuosius. Susirūpinęs vadovas dėjo visas pastangas stiprinti savuosius, ragino kantriai nukęsti užgauliojimus. Vis dėl to, atsitiko, kad ginčui ištikus vienas komunistų buvo lengvai užgautas. To jau pilnai užteko kurstytojams. Kunigas Hou ir katekizmo mokytojas surišami, velkami į teatrą. Čia pusnuogiai scenoje rodomi besikvatojančiai ir šlykščiai besikolijojančiai miniai. Paskui šledu kankinlu, kaip kitados Kristus, skaudžiai rykštėmis nuplakami. Galop po daugelio kančių ir sopulių kareiviai ginklais užkapoja narsuosius Kristaus apaštalus.

Kunigo Hou užrašų knygutėje rasta pastaba, kad komunistų draugija jau nuo senai laukė progos kaip išardyti šią kilnią katalikų šeimynėlę. Ir tokią progą patys sau pasigamino savo atkakliais užsipildinėjimais.

Kodel taip
yra?

Visa tai beskaitant rūpi išsiaiškinti, kodel tai į pasaulinių partijų kovas įmaišoma kova su religija, su Katalikų Bažnyčia. Yra priežasčių. Mat, daugelis kinų jaunuolių eina mokslus Vakarų universitetuose. Čia prisigeria ir, dabar „madnios“, socialistiškos dvasios. Be to europiečiai apskiai prisiūncia į Kiniją „tos“ pakraippos literatūros, kurlą kinų jaunimas godžiai skaito ir uoliai gyvenime laiko. Vien Maskvos Universitete šeši šimtai (600) kinų studentų eina Markso bei Lenino komunistiškuosius mokslus. Nenuostabu, kad jie paskui bus Kinijoje komunizmo skleidėjais. Čia labai daug padeda Rusijos komunistai. Vargšė Kinija

nė nenusimano, kad su komunizmu drauge atsiveria jai ir pražūtis bedugnė. Berods, kai kurie jau pradeda tai suprasti. Štai vienas Kantoniečių vadas Chiang kalček'as draudžia komunizmo skleidimą kariuomenėje ir atmeta bet koki Rusijos kišimąsi.

Kas bus Bažnyčia Kinijoje? Arba, arba. Jei komunistai ims viršų, žlugs katalikiškos mokyklos — tie gyvlausio katalikų tikybos židiniai. Tai pirmo eilės. O šalia to persekiojimai, tardymai, žudymai — tai kasdienė katalikų duona.

Bet netrūksta ir džiuginančių vilties spindulėlių. Štai, tuo pat metu, kai Kantoniečių kariuomenė įėjo į Shanghaio miestą, atvyko į savo gimtąją Kiniją šeši katalikai Vyskupai, kuriuos pats Kristaus Vietininkas, Šventajame Mieste 1926 metų spalio 28 d., pakonsekravo. Tuo Bažnyčios Galva išreiškė neapsakomos meilės Kinijos katalikams ir apskritai visai Kinijai. Tai be abejo sumažins kinų tarpe komunistų kurstomą neapykantą prieš Katal. Bažnyčią. Ne gana to, tautų vienybės idėjai sustiprinti įvyksta dar vienas dalykėlis. Šit, dvasiškis Lefebre iš Vakarų atvykęs pakonsekruojamas vieno iš anų šešių kinų Vyskupo pačių kinų akyvaizdoje. Visa tai lyg žada Kinijos katalikams žydinti rytojų.

Pažiūrėkime statistiką. 1850 m. Kinijoje katalikų buvo apie 300.000. Po 50 metų skaičius pakilo iki 741.000. 1907 m. buvo jau 1.000.000. Šiais gi 1927 m. pasikrikštijusių yra 2.394.962. Taigi iš kiekvienų dviejų šimtų kinų — vienas katalikas. Kinijos katalikai turi 58 vyskopus, 1.806 kunigus iš svetur ir 1219 kinų kunigų. Tatai viso kunigų: 3.083. Taigi kas 777 katalikai turi vieną kunigą. Seminarijose filosofijos ir teologijos mokosi 761 klierikas. Be to šalyje yra 645 vienuoliai broliukai, iš kurių 368 kinai; 3.748 vienuolės, kurių 2.626 kinės.

Misijonierių globojamos: 323 našlaičių prieglaudos, 87 ligoninės, 117 senelių prieglaudų. Mokyklose mokosi per 313.955 vaikai. Nors tai ne didžiausios skaitlinės sulyginant su be galo didele kinų tauta, bet vis dėlto malonu jas žinoti.

Šv. Tėvas tatai, skirdamas sausio mėnesiui M. A. Sąjungai Intenciją Kinijos Katalikų pagalba, nori, kad mes maldomis ir gerais darbais padėtume taip gražiai pražydušiai Kat. Bažnyčiai Kinijoje išplėsti savo žiedus po visą Kiniją ir stebuklingu Kristaus malonių kvapšniu persunkti visų josios gyventojų širdis.

Mintys mąstymui.

1. „Taigi, aš sakau jums, daugelis iš rytų ir vakarų ateis ir sėsis prie stalo dangaus karalystėje su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu; karalystės gi vaikai bus išmesti laukan į tamsybes...“ (Mat. 8. 11.)

2. „Garbinkite Viešpatį visos tautos, garbinkite Jį visos giminės (Ps. 116).“

3. „Ir kas bus davęs vienam šitų mažiausių atsigerti tik taure šalto vandens mokytinių vardu, iš tikrųjų sakau jums, nepraras savo užmokesnio“ (Mat. 10, 42).

J. Bružikas S. J.

Sv. Pranciškus Salezietis.

1567 — 1622 m.

Sausio 29 d. — Mėnesio Globėjas.

Kokia daugybė šventųjų puošia Katalikų Bažnyčios altorius! kiekviename iš jų gali rasti sau ko pasimokinti, bet ypatingu būdu pas šv. Pranciškų Salezietį. Štai dėl ko. Mat jis iš prigimties turėjęs daug įvairių ydų, o ypač pykčio ydą, kuri dieną ir naktį nedavusi jam ramybės. Kas kiek truputį užgaudavo ar kokį priešingą žodį pasakydavo, jo kraujas pradėdavo virti ir jis pajusdavo, kad piktumas jau širdy sau lizdą krauna. Jo būdas, matyt, nė kiek nesiskyrė nuo mūsų būdo, ypač tų, kurie dėl kokio menkniekio pradėdame erzintis, pykti, nedovanoti ir net keleta savičių su mums neprielankliu asmeniu nekalbėti. Pamatęs Pranciškų savyje tokią baisią ydą, ką jis daro? Štai ką. Skubinas į bažnyčią ir ten atsiklaupęs prieš Tylųjį Avinėlį išbūna valandėlę laiko ir persimainęs į ramybės angelą grįžta ir persiprašo užpykdytą žmogų. Jis mėgdavo sakyti: „Eik prie kunijos tai tu pasidarysi pilnas meilės, nes šis Sakramentas ir yra pati Meilė, Saldybė ir Švelnumas!“ Švenčiausio Sakramento pagalba jis taip suvaldė pyktį ir tiek įgijo švelnumo, kad vieną kitą priminus iš jo gyvenimo atsitiktumą, tikrai nustebęs klausi: neįmanoma, jis galėjo taip save pergalėti? ar galimas daiktas žmogui prieiti prie tokio nusizėminimo ir savęs nepaisymo? Aišku, kad galima, nes šv. Pranciškus Salezietis vyskupas ir Bažnyčios Daktaras savo gyvu pavyzdžiu parodė, kad galima.

Štai ką apie jį rašo. Jam reikėdavo kaip vyskupui turėti įvairių reikalų su visokiais žmonėmis, ypač su Kalvino tikėjimo sekėjais, kurie stengėsi ištisas diecezijas atitraukti nuo Katalikų Bažnyčios. Kartą ateina prie jo su reikalais vienas žmogus, norėdamas iš vyskupo gauti leidimą dalyke, kurio Bažnyčia neleidžia. Šventasis ramiai pasakęs, kad to dalyko negalys leisti. Įpykęs atsilankiusis spiovė tiesiai vyskupui veidan. Pranciškus nė kiek neužpykęs, šluostydamas skarele veidą, paklausęs: ar ta dovana esanti jam kaip vyskupui ar kaip Pranciškui? Svečias susigėdęs net ant kelių atsiprašė vyskupą.

Šventasis yra parašęs labai daug dvasinio turinio knygų. Kas nežino jo parašytos knygelės: „Philotea“, kuri savo gražiais pamokiniškais maža kuo skiriasi nuo „Kristaus Sekimo“ knygelės. Štai keletas šventojo patarimų. „Neapleiskite dažnos kunijos vien iš tos priežasties, būk esą išsiblaškę arba neturį karščio savo širdyje, nes visa tai įvyksta prieš jūsų norą ir yra vien jausmo dalykas. Tuomet tyčia eikite, nes kas gali labiau jūsų dvasią sužadinti, jei ne gerasis Karalius, kuris lyg balzamu vilgo mūsų sielos sausumas. Kada Kristus pasiekia visas mūsų esybės daleles, atgaivina visa, nuvalo ir pašvenčia. Jau ne mes gyvename tada, bet Kristus gyvena mumyse. Jis mūsų širdyje myli, prote mąsto, krūtinėje gyvena, per akis žiūri, mūsų liežuviu kalba...“ Kitoj vietoj rašo: „Krikščionis, jei bus amžinai žuvęs, negalės prieš

Teisėją aiškintis, nes matys, kaip lengva buvo jam sielą nuo mirties išgelbėti: reikėjo tiktai nenustoti valgius Švenč. Jėzaus Kūną, kadangi Jis tam ir paliktas, kad gyvenimą duoti. Vargšai kam jūs mirėte, jei turėjote gyvybės medžio vaisių?“, paklaus jų Kristus. „Jei tavo širdis bus užšalus, sako kitoj vietoj, daryk lyg tasai sušalęs vargšas, kuris neturi kur pasišildyti, pradeda greitai vaikščioti, iki išila, taip ir tu daryk: griebkis maldų, padvigubink dvasinį skaitymą apie Švenč. Altoriaus Sakramentą“. O jei tu nori būti Švenčiausios Panelės giminė, eik ir priimk šv. Komuniją. Priimdamas Komuniją, tu priimi Kūną iš jos kūno, Kraują iš jos kraujo, kadangi brangiausias Išganytojo Kūnas, kuris yra Švenč. Sakramente, ne iš kur kitur imtas, tik iš Švenčiausio Marijos kūno Šventosios Dvasios sutvertas“.

M. A. nariai Šv. Pranciškaus dieną priimdami šv. Komuniją, duos džiaugsmo V. Jėzui, Švenč. Panelėi, visam dangui ir mėnesio globėjui šv. Pranciškui.

Paguodos šaltinis.

*Gal liūdna tau kartais vargdienį žmogeli,
Nurimti jaunutė širdis nebegali,
Naktis neramina auksiniai sapnais, —
Tai skrisk į padangę tu dvasios sparnais.*

*Šviesos ateities gal minty nesimato,
Širdučė vien verkli raudoti paprato,
Gyventi ant žemės — beprasmė kančia, —
Tai melskis nors niekam nematant, slapčia.*

*Žinau, kad našta nuobodi ir sunkoka;
Kiti nepalengvins — nenori, nemoka;
Nelaimės aplink, ateltis gi tamsi, —
Bus gera, tik melskis, kai vienas esi.*

*Gal nuskaudė žmonės, pavarė į šalį,
Nėra kas užjausti našlaičio vargeli, —
Tu jlems dovanok, nors jle tau svetimi
Ir melskis — atels gi dienele rami.*

J. Jakutis.

Kaip jau žinote, „Žvaigždės“ Redakcija kas mėnesį laiko šv. Mišias už visus „Žvaigždės“ skaitytojus, bendradarbius ir platintojus. Todel ir gruodžio mėnesio 2 dieną, t. y. Švenčiausios Jėzaus Širdies penktadienį, vėl bus atlaikytos šv. Mišios už visą „Žvaigždės“ skaitytojų bei rėmėjų šeimyną.

Kristaus gimimas.

Žmogus
ir laimė.

Žmogus visa savo prigimtimi siekia laimės, nes jai sutvertas. Mus džiugina upelio srovė, linksmina paukščio daina, žavi gamtos grožybės; norėdami džiaugsmo valandų skalčių padauginči, žmonės sugalvoja įvairių pramogų ir žaislų, tačiau, kai pažvelgi vispusiškai į žmonių gyvenimą, tai daug kur matosi nepasiektos laimės ir vėlėtojos jos — sugriautų vilčių pelenai. Sraunų upelį apkala ledai, linksma paukščio daina nutraukia plėšrūs vanago nagai, gamtos grožybės pakanda piktoji šalna. Paties žmogaus kurlami džiaugsmai ir pramogos neįstengia patenkinti laimės siekimo ir dažnai netikėtai įvykiai drasko juos, kaip išėlusį audra pavasario žiedus. Tačiau, jei ir visa turėtų žmogus, jis nenurims, nes žmogaus prigimtyje yra Dievo įdiegti aukščiausieji siekliai ir žmogaus širdis atsilės tik Dievuje.

Žmogus
ir nelaimė.

Žmonijos gyvenimo kėllas ilgas. Kiekvieno žmogaus elgesys ir darbai neatmezgama gija įplinti į žmonių gyvenimą. Dievas leisdamas žmogų į pasaulį apdovanojo jį visomis prigimtios dovanomis, be to buvo davęs žmogui užprigimtios dovanų, suteikdamas gilią išmintį, bet visų gražiausia buvo, kad suteikė antprigimtinių malonių, pakeldamas žmogų į aukščiausią tobulybės laipsnį, priartindamas prie Dievo. Tokiam tobulybės, laimės stovyje sutvertas žmogus, gyvendamas — žemės puikiam sode galėjo tąja laime džiuginti visą žmoniją ir joje nuelti į amžinąjį Dievo regėjimo gyvenimą. Užteko žmogui klausyti Dievo valios ir atminti savo nuo Dievo priklausomybę. Deja, žmogus užmiršo Dievą, nenorėdamas Jo klausyti, patsai išsižadėjo antprigimtinių ir užprigimtinių Dievo malonių, o gimtoji nuodėmė savo pasekose perėjo ant visos žmonijos.

Išganytojas
pažadėjimas.

Paniekindamas Dievo gerumą, įžeisdamas Jo teisingumą ir nustodamas užprigimtinių ir antprigimtinių malonių, liūdname ir apverktiname stovyje pasijuto žmogus. Kaip atlyginti Dievo gerumą? Kaip atpildyti Jo teisingumą? Kaip pakelti žmogų iš nupuolimo — žmogus menkas Dievo tvarinys, pastatytas Dievo didybės akyvaizdoje, yra beveik niekas ir jo darbai yra neverti Dievo teisingumą atpildyti. Nenorėdamas atmesti nusikaltusį žmogų, Dievas pasigali jo ir patiekia ypatingą žmogaus išsitiesinimo būdą, pažadėdamas atsiųsti išganytoją. Šventojo Rašto pasakojimu, bausdamas gundytoją žaltį, Dievas tarė: „Padaryslu nesutikimą tarp tavęs ir moterės, tarp tavo aišnių ir jos aišnių; jįsai sutrins tau galvą“ (pr. 3. 15.).

Mesijo
laukimas.

Tą Dievo pažadėjimą, kaip brangiausią tėvų palikimą, nešėsi žmonės iš kartos į kartą, laukdami jo išsipildymo. Juo toliau žmogus esi nuo gėrio, juo labiau jauti jo brangumą ir vertę ir juo labiau darosi nerami ir ilgesio pilna žmogaus siela. Paliktas vien prigimtose kūno ir sielos galiose, žmogus silpnai beįstengė kovoti su piktu. Silpnas

žmogaus protas palengva pradėjo užmiršti Dievo paduotas dėsnius, kuriuos gėdulingoji žmogaus valia vis labiau ir labiau nustelbdama ilgai visi pamynė. Užmiršęs vieną Dievą, žmogus pradėjo garbinti ivairius, tarlamus, Dievus, dažnai paties rankomis padarytus statbus. Žmonija, užmiršdama Dievo paduotas tikėjimo tiesas ir atmesdama pastovius doros dėsnius, įbrido į sielvartus ir dvasinį skurdą be meilės ir išganymo vilties. Kaip paukštis narvelyje ilgisi laisvės, kaip žolė vysta be rasos ir žuvis trokšta be vandens, taip žmonija troško tiesos, vysdama be galvinančios Dievo malonės. Išsiilgę Atpirkėjo šaukė Izaija pranašo žodžiais: „Rasok, dangau, iš aukštybių ir debesys teišlija teisingąjį, teatsiveria žemė ir tepagimdo išganytoją“ (Iz. 48, 8). Ejo metal po metų ir žmonių išganytojo laukimas vis stiprėjo. Dievas atnaujino pažadėjimą Abraomui, Izaokui ir Jokubui, kad iš jų giminės kils žmonės išganymas ir palaima. Iš pranašų žmonės žinojo, kad prieš pasirodant Mesijui bus pasiųsti pranašai jam keliu (Malech. 3. 1.), kad mergaitė pagimdysianti Sūnų ir jis būslas Emanuel (Dievas su mumis) (Iz. 7, 14), kad Mesijas gimsiąs Betlejuje (Mich. 5, 2), pranašai nupasakojo ryškesnes išganytojo būdo ypatybes, svarbesnius jo darbus, kančią ir mirtį (Iz. 50, 6; 53, 9). Garsino pranašai ir išganytojo atėjimo laiką, kad Judo giminės karaliai nelšnyksią iki kol ateisias tas, kurio visi laukia (Gen. 49, 10), kad Mesijas ateisias po 70 metinių savaitių nuo žydų paliuosavimo iš Babilono vergijos, (Dan. 9, 10), kad Mesijas atvyksias į tą bažnyčią, kurią žydai, sugrįžę iš Babilono vergijos, pasistatė (D. 99, 2, 8). Taigi, bent žydų tautoje, išganytojo atėjimo laukimas buvo gana ilgas ir daugelis rūpestingai skaitė pažadėjimo išpildymo metus.

Ir laukiamas laikas atėjo. Betlejaus kutelėj gimė Kristus gimė pasaulio išganytojas. Pasigirdo angelų giesmės, skelbiančios garbę Dievui aukštybėse o ant žemės ramybėje geros valios žmonėms (Luk. 2. 14).

Mažas Kūdikelis — Kristus ištiesė savo rankytes ir pirmu kart palaimino pasaulį, o angelai tą palaiminimą išnešiojo po apylinkes. Iš pradžių linksma naujiena pasiekė piemenėlius o vėliau visą žmoniją. Piemenėliai padarė pradžia sveikindami Kūdikelį ir aukodami dovanėles, nuo tada neša ir iki pasaulio pabaigos neš žmonės visa, kas brangiausia: auksą, sidabrą, o ypač savo širdis Kristui Kūdikeliui.

Kristaus gimimu atskleidžiamas naujas žmonijos istorijoje lapas ir prasideda kitoks žmonių gyvenimas žemėje. Kristaus gimimas visam pasauliui, ypatingai mumis katalikams, yra nepaprastai svarbus ir brangus to dėlai, 1. kad Kristus sutaukino nusikaltusią žmoniją su Dievu, grąžindamas švenčiamąją malonę, kuria žmogus prisitartina prie Dievo prigimties ir laimi amžinąjį gyvenimą ir 2. Kristus paskelbė savo Dieviškąjį mokslą, kurio mellės ir tiesos pagrindais tvarkydamas žmonių gyvenimą gali pakelti žmoniją į tinkamos jai garbės ir gerovės laipsnį. Jei nori pažinti nors kiek Kristaus gimimo vertę, gilinkis į laikus prieš Kristų ir palygink su tuo, ką Kristus pasauliui suteikė. Tiesa, daug dar ir mūsų dienų gyvenime ir žmonių širdyse yra stabmeldiškų liekanų, nes rambi žmogaus prigimtis nenoromis pasiduoda tam atnaujinimui,

tačiau kaip dienos šviesa išsklaido nakties tamsą ir pavasario saulė tirpdo žiemos ledus, taip Kristaus mokslo tiesa ir galybė nuveikia priešingumus. Visgi šieandie Kristaus mokslas jau yra pažintas visame pasaulyje ir giliai įvertintas daugelio milijonų širdyse. Pažįsta ir garbina Kristų vaikai, kuriuos Jis numylėjo už jų skalstybę. Pažįsta Kristų ir skelbia Jo vardą jaunuoliai, kuriuos pašaukė į didvyriškus dorybų žygius ir pasišventimą. Pažįsta Kristų suaugę asmenys, nes Jis palaimino, pašventė jų darbą ir užtikrino teisingą atlyginimą. Pažįsta Kristų seneliai, nes jis pagerbė jų žilas galvas ir pažadėjo ištvermingiesiems pagalės valniką. Teisus ir nusikaltėlis randa Kristuje prietelį, visas krikščionių pasaulis turi Kristuje atgimimą ir gyvenimą.

Katalikų Bažnyčia dideliu džiaugsmu švenčia Kalėdų šventes, nes Kristaus gimimo diena yra meilės ir ramybės laimėjimo diena. Visų katalikų širdyse ir lūpose Kalėdų švenčių metu galingai teskamba angelų giesmės aidai — Garbė Dievui aukštybėje ir ramybė žemėje geros valios žmonėms! Įneškime Kristaus ramybę ir meilę į mūsų šeimas ir namus, draugiškai ištieskime ranką prieteliui ir priešui, neužmirškime vargšų ir silpnų. Kalėdų laike Lietuvoje atsiskaitoma šeiminių su samdinais, taigi ir čia gimusio Kristaus atminimui teslėiskia ramybė ir tiesa. Ramybės, meilės ir tiesos yra ištroškusi žmonija! Jas turi gimusis Kristus! Imkime ir mokykimės iš Jo!!!

Liekvedys.

Vaidevutis.

Kalėdų naktį.

*Ir akys prašvito ir širdys minkštėja...
Tik kažkam dar rankos į dangį iškeltos...
Nors Kristus taip laukiamas žemėn atėjo
Bet žemė ir žvaigždės — taip baltos, taip šaltos...*

*Naktis kaip iš stiklo — tik blizgi, tik žvanga,
O bundančio varpo širdis sudrebėjo,
Pažvelgus į žemę pro švintančią angą
Kur Viešpats toks geras ir šventas atėjo...*

*Ties liūdinčiu kryžium atgaudžiančios bonės
Nertmstanti žvaigždė lėpsnodama mirksi
Lyg guodžia, lyg sako, kad amžlų svajonės
Be liūdinčio kryžiaus šioj žemėj nepirkst...*

*Jeiorite atlikti kilnųjį apaštalavimo darbą,
skaitykite ir platinkite „Žvaigždę“!*

Marijos džiaugsmas.

Kas gal apsakyti ir suprasti motinos džiaugsmą, kada ji pirmą kartą palma į rankas savo mažą sūnelį ir glausdama jį prie krūtinės saldžiai saldžiai ima bučiuoti. Dar iš paprastos motinos meilės stebimės, tai šimtus kart labiau turime stebėtis iš tos Motinos meilės, kurios Sūnelis yra patį Meilė, pats Grožis ir Išmintis, o Motina už angelus šventesnė, už saulę gražesnė ir už visą dangų ir žemę brangesnė. Aš manau apie Mariją. Antai, žiūrėk, Betlejui sėdi Motina prie prakartėlės ir ant kelių laiko mažytį Kūdikelį. Motinos, lyg dangaus mėlynė, skaisčios akys susitinka su mažučio Sūnelio akelėmis. Ilgal jos žiūrisi, Motina negali atsigėrėti akimis, per kurias žiūri Tasai, prieš Kurio veidą puola visi dangaus angelai, šaukdami: „Šventas, Šventas, Šventas Dievas galybių, pilnas yra dangus ir žemė Jo garbės!“ Ir Ši Patį dabar turi Mariją ant kelių ir Ji yra tikra Jo motina. O palaiminta mane vadins visos giminės, nes man padarė didžius daiktus tas, kuris galingas ir šventas Jo Vardas“ (Ps. Magnificat).

Žiūri atsidėjęs ir sūnelis į motinos akis ir iš ten skaito Motiną skaisčiausiąją, Motiną gražiausiąją, Motiną nepalytėtoją, Motiną mellingąją, Motiną stebuklingąją, Motiną Sutvėrėją, Motiną Išganytoją, Paną Išmaningiausiąją, Karalienę Angelų, Karalienę Arkangelų... Karalienę kentėtojų... Karalienę visų šventųjų... Karalienę be pirmą pradės sutep- ties pradėtoją...

Ištiesė Kūdikelis mažiutėles rankėles prie savo motinos ir nori lyg ką jai vienai sakyti, kad nieks negirdėtų. Suprato Motina ir arti- tėlai pridėjo savo veidą prie Kūdikelio veidelio ir be žodžių sužinojo, ką jai sakyti troško. Negalėdamas dar kalbėti, reiškė rankelėmis padėką savo Motinėlei už tai, kad ji sutiko būti Jo Motina. Marija tai suprato ir pradėjo mellingai bučiuoti tas dėkingas ir laimiančias rankėles. Mes ir nusilenkime išvydę tokį meilės reginį ir prašykime Marijos, kad mus lrgi priverstų prie Kūdikelio ir mažą Jo rankytę uždėtų ant mūsų suvargusios galvos o jis mus palaimins... Gal ir mums leis, paprašykim, mūsų nevertomis lūpomis išbučiuoti tas rankytes, kurios mus sutvėrė ir duoda kasdieninės mums duonos, valdo visą pasaulį, suka žemę, saulę, žvaigždes... O gal duos mums net palmtį ant rankų, kaip kartą šv. Stanislovui leido džiaugtis valandėlę ir ant rankų pane- šioti. Bet jei ne, tuomet guldykim Jį mūsų širdies lopšelin, priėmę Eucharistinį Kūdikelį ir leiskim Jam pailsėti ir pasidžiaugti mūsų sielos ramybėje...

J. Bružikas S. J.

* * *

*Būk ištikimas, pamaldus,
Sąžinės grynos,
Tau bus gyvenimas gražus,
Džiaugsies visados.*

J. M.

Vertė J. Žygonis.

Būk kūdikiu!..

Noriu būt aš kūdikiu ir tyrą išlaikyti savo kūną ir sielą tol, kol gyvensiu čia ant žemės.

Galiu būt kūdikiu, nors jau pradžią būtų plaukai.

Turiu būt kūdikiu kaip Kristus įsakė: — pasižymėti nekaltumu, ištikimybę, teisingumu, nes tik tuomi galėsiu pelnyti amžinąjį džiaugsmą.

„Ištikrųjų sakau jums, jei jūs nesugrįšite ir nepasidarysite kaip kūdikiai, neįeisite į dangaus karalystę. Taigi kas tik pasižemina, kaip šitas kūdikis, tas didžiausias dangaus karalystėje“ (Mat. 18 3. 5.)

Tais žodžiais išganytojas rodo viliojantį į dangų kelią, būtent: kelią dvasinės kūdikystės. Pakartotinai Jėzus mus kviečia sekti kūdikiais ir manyti taip, kaip kūdikiai mano, jei norime įeiti į dangaus karalystę. Pats Kristus yra gražiu pavyzdžiu: štai Jis ateina į pasaulį kaip kūdikis, o be to, klekvienu metų Kalėdų šventėmis, Jis duoda gražios progos prisijūreiti Jo, kaip kūdikio gyvenimui. Netruksta mūsų laikuose tokių sielų, kurios eidamos dvasinės kūdikystės keliu, pasiekė aukšto šventumo, pavyzdžiu gali būti šv. Teresė Vaikelio Jėzaus. Ji gyveno lyg kūdikis nusizėmėnusiai, paprastai, nebljodama tuomi suklysti: „Aš matau, kad užtenka pažinti savo menkumą ir kaip kūdikis pulti į mylimojo Dievo rankas“. Tokia, trumpai suglaudus, jos šventumo paslaptis.)*

Kame yra dvasinė kūdikystė?

1. Kūdikis yra paprastas, nuolankus, kuklus, doras. Jis tiki tėvui ir motinai. Daug nesvarsto, nesirūpina, bet visa palieka tėvo ir motinos nuožiūrai.

Taip elgiasi ir kūdikiška siela. Ji daug nesisieloja kas buvo, kas bus, bet žiūri, kas yra. Ji seka Kristaus žodžiais: „nesirūpinkite...“ Visą savo rūpestį ji paveda Dievui ir kalba su psalmininku: „Dievas yra mano Valdovas ir nieko nam netruks“.

2. Kūdikis yra nuolankus, paklusnus. Jisai, atlikdamas jam skirtą darbą, neklausinėja dėl ko tą ar tą turi daryti.

Tokia yra ir kūdikiška siela. Atsildavus Dievo valli, ji nemurma, kad slėgia ją kryželiai, nesiskundžia dvasinėmis sausumomis, nesako, kad per daug vargina ją Dievas kryželiais, ji nesibijo mirties, Dievo teismo, amžinybės.

3. Vaikas jaučia savo silpnumą, todėl ieško paramos pas tėvą ir motiną.

Panašiai elgiasi ir kūdikiška siela. Jausdama savo silpnumą, ji, lyg kūdikis, atsiduoda į Dievo rankas. Kaip laiminga ta siela, kuri su kūdikišku pasitikėjimu atsiduoda Dievo Tėvo gerumui! Ji žino esanti

*) Plačiau apie šv. Teresę V. J. žiūrėk „Mūsų laikų Šventoji.“ — Vertė J. Stankevičius. Kaunas. 1927 m.

apsaugota lyg kūdikis tėvo prieglobstyje ir tuomi begalo džiaugiasi. Bet deja, kaip daugeliui trūksta to pasitikėjimo Dievu! Daugelis Jį valzduojasi kaip rūstų Telsėją, kaip nuožmią Esybę, laukiančią progos, ką nors nubausti.

Šv. Teresė Valkelio Jėzaus štai kaip mokina apie dvasinę kūdikystę: „Motin“, sakė ji trumpai prieš mirtį savo viršininkei, „aš jaučiu, kad mano misija tuoj prasidės, aš tuoj pradėsiu rodyti savo slaurą takelį toms menkoms sieloms, kurios nesilaučia esančios pašauktos atlikti didelių, nepaprastų darbų; aš rodysiu savo takelį toms sieloms, kurios eina paprastu keliu ir yra patenkintos tuomi, kad galės būti mažomis šventosiomis. Šloms aš rodysiu savo menką kelelį.“

„Koks tas kelelis, kurį norite rodyt sieloms?“ — paklausė jos viršininkė.

„Mano Motin, yra tai kelelis dvasinės kūdikystės — kelias pasitikėjimo Dievu ir visiško Jam atsidavimo. Aš noriu pasakyti toms menkoms sieloms, kad jos šiame gyvenime turi atlikti nedidelį darbėlį, būtent: skinti Jėzui gėlių kasdieninėmis menkomis aukomis, kad palenkus Jo širdį. Aš taip elgiausi ir esu tikra, kad Dievo malonėje apleisli šį pasaulį.“

Daugeliui ji skelbė linksma naujieną, sakydama: „Aš nesuprantu mokslškų knygų, ir tuoj dedu jas į šalį, nes jos nuvargina mano silpną protą, išdžiovina širdį. Aš imu šv. Raštą, nes vieną vienas jo žodis man atveria plačiausias sritis. Jis nurodo tikrąjį tobulumą, ragindamas tik pažinti savo menkumą ir kaip kūdikis atsiduoti į gerojo Dievo rankas. Kas galima lengviau padaryti, kaip pažinti savo menkumą ir savo negalią? Kas yra paprastesnio, kaip atsiduoti Dievo globai? Laimingas kūdikis tėvo ar motinos rankose, nes jam negresia pavojai, laiminga esu ir aš, atsidavusi Dievo globai, nes esu tikra, kad turiu nenugalimą Ginėją.“

Kur laimė?

Sklysta skundas iš krūtinės
Čia iš žemės į žydrynę,
Į tėvynę mūsų gimtinę;
Pas Aukščiausią mūsų Tėvą ..

„Nėra laimės čia ant žemės“ ...
Skundas liūdesiu atausias
Skranda erdvėn į žvalgždynus
Pas Aukščiausią mūsų Tėvą ..

Verkia nevildų suspaustas
Liūdnos žemės šlūs kelelvis ..
Bet jei ieško... — randa laimę,
Ten šventovėje Aukščiausio!...

Ten nēr skausmo, nēr pagležos,
Ten nuvargus siela rimsta...
Vietoj skausmų, skundų plaukia
Giesmė — Padėka Kūrėjui.

P. Plonis.

Del to ir V. Jėzus neatėjo galiūno išvaizdoj ir negimė tur-
tuolio išdidžiuose rūmuose ar karaliaus tvirtovėj, bet matome
jį mažutelį edžiose paguldytą

Pavyzdys patraukė.

Man teko vieno tėvo jėzuito iš Hamburgo klausyti gražios žinutės, kuria noriu ir su gerb. „Žvaigždės“ skaitytojais pasidalinti. Tas tėvas papasakojo, kaip viena artimo meilei pasišventus tarnaitė (bene vie-nuolė) atvertė protestantų šeimyną, kuri šlandien skaitosi geriausia visam Hamburge ir net kasdien eina prie Dievo stalo.

Hamburgas — vokietylos miestas — yra visiškai protestantiškas. Katalikų esama, bet tlek mažai, kad jie dingsta tarp šimtų tūkstančių gyventojų kai lašas jūrose. Protestantai laikosi nuomonės, kad katalikai esą labai blogi žmonės, nieko gera iš jų negalima tikėtis ir taip neken-čia jų, lyg baisiausių piktadarių.

Bet štai tikras atsitikimas, kuris nustebino protestantus ir davė pažinti, kad ypač pas katalikus yra pasišventimo ir meilės darbų.

Vienas turtingas jaunas protestantas su savo žmona susilaukė pirmutinio vaikelio, kurio auklėjimas jiems labai rūpėjo ir tam tikslui pasamdė protestantę auklę. Bet ši taip žiauriai ir nesąžiningai apsiėjo su kūdikiu, kad įpykę tėvai ją pavarė ir užsižadėjo auklės niekad daugiau neprašyti. Išgirdo apie auklės pavarymą viena pasišventusi Dievo ir artimo tarnybai mergaitė katalikė ir nuėjo pasiūlyti, gal ją priimsią per tarnaitę. Bet tuodu tėvai nė iš tolo nesileido. Tuomet ji siūlėsi vienai — kitai dienai priimti, kad išbandytų jos ištikimumą, jei nepatiks, galės tuojau pavaryti. Su ta sąlyga sutiko. Ir ką? Praėjo viena diena, antra, trečia ir savaitė, o naujosios auklės ne tik nevaro, bet taip pamilo ją, lyg ji būtų tos pačios šeimynos narys. Nustebę žiūrėdavo abu tėvai, ir negalėdavo atsigerėti matydami, kaip gražiai elgiasi su mažulėliu kūdikiu, kaip ji vysto, supa, peni, nešioja, jiems rodėsi, kad geriausia motina nemokėtų gražiau pesielgti. Taip praėjo daugiau pusės metų. Kartą šventadienio vakare prašosi minėta auklė, kad išleistų ją trumpai valandai į miestą: ji norinti eiti į vakarines pamaldas katalikų bažnyčioj.

— Tai tamsta esi katalikė?! — sušuko nustebę šeimininkai. Argi galimas daiktas? Juk tu esi labai gera, o katalikai, visi žinome, kad yra niekam neverti žmonės. Gaila, kad tu ne protestantė. Gal eiti, — tarė vyras, — kur sakei, bet visgi nuostabu, kad iš katalikų gali rasti gerų žmonių.

— Mes irgi galėtume eiti pasivaikščioti, nes šlandien graži diena, be to sekmadienis, — tarė šeimininkė.

Vyras mielai sutiko ir palūkėjęs pavakarės išėjo visi į miestą kartu su mažučiu ant tarnaitės rankų. Tarnaitės tikslas buvo nueiti į bažnyčią, o jos ponų tikslai pasivaikščioti. Bet ėjo visi drauge iki pat tos vietos kur stovi katalikų bažnytėlė. Tarnaitė atsiprašė norinti užbėgti į bažnyčią, bet klausio, kad ir ponai tariesi eiti pasižiūrėti, kaip išrodo pas katalikus. Reikia pasakyti, kad juodu buvo labai uolūs protestantai, dėl to nejautė mažiausio pavojaus savo tikėjimui, jei užeis vien iš įdomavimosi. Bet Dievo malonė jau netoli buvo.

Iėję bažnyčion rado tėvą jėzuitą G., sakantį pamokslą. Pamokslas buvo apie tikėjimo ir pasaulėžiūros dalykus, kur buvo aiškiausiai išrodyta katalikų tikėjimo svarbiausios tiesos. Jau net pamokslo laike viena antra mintis skverbėsi protestantei į galvą, kad gal katalikų tikėjimas yra tikresnis, bet ji atmetė tą mintį ir vėl klausė. Išklause iki galo išėjo iš bažnytėlės ir vėl šnekučiuodami ėjo namų linkui. Vyru nieko, bet žmona pasidarė daug tylesnė, atsakinėjo tik į klausimus ir vėl nuleidus galvą ėjo toliau. Jai girdėtas pamokslas skamba ausyse, viena mintis išaukia antrą. Viena pavojinga, antra dar pavojingesnė. Ji meta jas šalin. Kiek nubaido, tai vėl kita dar naujesnė mintis atsiranda. Čia vėl gražus tarnaitės pavyzdys...

Grįžus namo, šeimininkė visą naktį praleido nemige ir neįauklame dūsavime. Ji kiek galėjo kovojo ir meldėsi, kad toji pagunda nutoltų nuo jos, bet visos pastangos veltui. Vyras labai susirūpino ir nežinojo, kas jai darosi, ko ji taip nusiminus, dėl ko ji nemiega ir nevalgo. Jai buvo sunku vyrui pasisakyti, bet kai jis pradėjo prašyti ir reikalauti, ji prašė, kad jai būtų leista nueiti pas tą pamokslininką, gal jis ją nuramintų. Vyras, neturėdamas kito būdo nuraminti, leido.

Nuėjusi pas minėtą pamokslininką, nedrąsiai paklausė ar Katalikų Bažnyčia nedaranti klūčių, jei kito tikėjimo žmogus norėtų tapti kataliku? Kunigas atsakęs jokių klūčių negali būti, by tik žmogus nori. Tuo pasakymu lyg kad sunkiausį akmenį būtų nuo jos krūtinės nuritęs. Ji laisvai atsiduso ir prašė paaiškinti. Po trumpos kalbos susitarė, kad ji per savaitę vaikščios pas tą kunigą ir mokinsis katekizmo. Nuo tos valandos vyras vėl nebegalėjo suprasti, kas jai pasidarė. Visoks nuliūdymas išnyko ir džiaugsmo spinduliai šildė jos širdį. Tuomet parūpo ir jam tas dalykas ir paslryžo nors kartą nueiti kartu su žmona ir pasiklausyti to kunigo pasakojimų. Vieną kart nuėjo ir antru ir trečiu ir kas pasidarė? Jau po savaitės abu priėmė katalikų bažnyčioj krikštą ir leido savo vaikutį pakrikštyti. Nuo to laiko iki šiandien ji uoliausia ir pavyzdینگiausia šelmyna Hamburgo mieste, kurios nariai kasdien eina prie šv. Komunijos.

Tai ką reiškia gražus pavyzdys, dėl to teisingas yra lotynų priežodis: „Verba movent, exempla trahunt“ — žodžiai sujudina, pavyzdys patraukia.

Žinau aš Širdį...

Žinau aš Širdį pilną meilės,
Kurios malonės vilgo žemę:
Kas ją suranda — nevaitoja,
Stiprybės joj varguose semia.
Kas ją pamylį, tam pasaulio
Tuščia linksmybė tolma;
Tas neturto skraiste papuoštas
Laimingas, jam visko gana.

Jis meilės nuo žmonių neieško,
Jų šypsena jam nebrangi.
Jis džiaugsmo ašarą tešiuosto,
Kada apleidžia jį visi.
Garbė kuri pasaulį žavi
Jam rodos nykstančiu rūku...
Jo laimė toį Širdyį paskeiti
Kurioj paskendus taip r mu.

L. B.

Pirmoji Šv. Komunija.

Nieko nėra žmogaus gyvenime kas būtų taip kilnu ir gražu, kaip jo pirmosios Šv. Komunijos diena; nei Napoleonas, tas didysis, beveik, visos Europos valdovas, pasakė: „Laimingiausia mano gyvenime diena buvo — pirmosios Šv. Komunijos diena“.

Daugelis bedievių ir užkietėjusių nusidėjėlių, pamatę mažus vaikutėlius, artinantis prie Viešpaties stalo, susigraudina, atsiverčia ir vėl grįžta prie Dievo.

Paryžių gyvena žmogus, kuris jau senai nei į Dievą nei į amžinybę nebetikėjo. Ką prastomis dienomis užsidirbdavo tą sekmadieniais pragerdavo. Jis jau nuo jungtinių dienos nebelankė bažnyčios ir negalėjo pakęsti, kai jo motina, vaikučiai ar žmona meldavosi: dažnai jiems sakydavo: „Nėra Dievo nei amžinybės. Tikėjimas tik kunigų prasimanymas. Žmogaus, kaip ir gyvulio baigiasi gyvenimas.“ Jis tik svajojo apie revoliuciją, tikėdamas pralobti.

Vyriausias jo kūdikis turėjo 13 metų. Buvo tai linksma, maloni dukrytė. Ji jau ketvirtą metal dirbo fabrike ir tuo menku uždarbiu prisidėdavo prie tėvelio šeimos išlaikymo. Nors mergaitė buvo jau ne jauna, bet apie tikėjimą nieko nežinojo, apart keletos maldelių, kurių motutė slapta išmokino.

Kartą kaimynės, pamaldžios ponios, užklausta, ar ji priėjusi prie Šv. Komunijos ir ar gerai žinanti krikščioniškas tiesas, vargšė mergaitė į tai atsakė, kad noriai eitų prie Šv. Komunijos ir noriai mokintųsi krikščioniškų tiesų, bet ji negalinti ir neturinti laiko, nes privalo per lūštas dienas dirbti. Mergaitė skundėsi sunkiu gyvenimu ir pradėjo ašaras šluostyti. Pagailo poniai nelaimingos mergaitės ir patarė kreiptis prie vieno vienuolio — tėvo, kad prie pirmosios Šv. Komunijos prirengtų. Sešis mėnesius mergaitė lankė pamokas ir, kada buvo gerai prisirengusi, artinos laimingą dieną — Pirmoji Komunija. Tėvas vienuolis įsakė mergaitei, einant prie pirmosios Komunijos paprašyti savo tėvelio palaiminimo.

Buvo šeštadienis. Sekmadienį mergaitė turėjo prie pirmos Komunijos eiti. Papuošė gelėmis savo ir tėvų kambarėlį ir viską prirengusi laukė sekmadienio. Išaušus, mergaitė baltai pasirėdžiusi įėjo į tėvo kambarį palaiminimo prašyti. Eina ir dreba, rūstaus tėvo bijodama. Įėjusi į kambarį atsiklaupė šalia tėvo lovos ir drebančiu balseliu, tarė:

„Brangiausias Tėveli! Aš šiandien einu prie pirmos šventos Komunijos“.

Tėvas atsigrėžė į ją ir pažvelgė. Kaip stebėtina! mergaitė išrodė. Nekalta, baltuos rūbeliuos, yt angelėlis prie tėvo lovos klūpėjo ir dar sykį tėvo paprašė:

„Brangusis mano tėveli, duok man savo palaiminimą!“

„Aš neturiu jokio tau palaiminimo, esu prakelktas“ suriko supykęs tėvas ir nusigrėžė. Mergaitel atėjo mintis pasimelsti už savo tėvą. Vos tik tris Sveika Marija sukalbėjo, atsikelia tėvas ir puolęs ant kelių išskęstomis į dangų rankomis pradeda verkšlendamas melstis: „O mano

Dieve nevertas aš jau esu ši mano vaikelį laiminti, aš prakeiktas! O Dieve laimink Tu mano vaikelį ir būk man gailestingas! Būk nekalta Tu mano dukryl!"

"Brangusis tėvel! Dievas yra taip geras, jis dovanos tau tik elk prie jo, ir aš už tave pasimelsiu!"

Ilgai dar verkė tėvas, savo praeitį atsiminęs ir prašė Viespaties pasigailėjimo; paskiau atskėlęs nuėjo į bažnyčią ir čia puolęs po kunigo kojų išpažino ir gailiai apverkė savo kaltes. Nuo to laiko toj šeimoj visi buvo linksmi patenkinti ir ramūs. Tėvai džiaugėsi savo vaikeliais, vaikai savo tėveliais.

Pasisekimo paslaptis.

"Visą galiu tame, kurs mane stiprina."
Sv. Povilas.

Prie atlaro savo celės lango skaito vienuolis kažką nepaprasto. Palša dienos šviesa dar vis tebesiskverbia į mažą jo kambarėlį. Bet jau iš lėto, vis mažėja, o rankraščio raidės vis labiau maišosi stropiam skaitytojui... Pagaliau visai sutemo... Užstojo naktis... Vienuolis keliai iš savo vietos, paima mažą lempelę ir palengva išeina iš savo kambarėlio į tamsius vienuolyno koridorius. Jis tik sustoja vienuolyno kiemelyje, pažvelgia į žvaigždėtą dangų, paskui praveria iš lėto bažnytelės duris, ir įėjęs parpuola prieš Tabernakulą, kurs retkarčiais visas apšviečiamas „amžinojo žiburėlio“ blykščiojimais, ir ima melstis: „Karštai garbinu Tave, užsislėpusis Dieve; Tavęs nejaucia mano mirtingi pajautimai, bet mano tikėjimas Tave atranda, nes Tu esi Tas, kurį myli mano širdis! Ir už Tabernakulo durų tu į mane žiūri iš po Eucharistijos paslapties ir pasirengęs esi tuoj žengti į mano širdį. O Jėzau mano gyvenimo drauge, būk ši vakarą su manim, nes mano darbas yra sunkus, gi mano siela be Tavęs lieka vienai viena. Duok, kad aš ji galėčiau tobulai baigti didesnei Tavo vardo garbei.“ Pabaigęs maldą keliai ir vėl užžlebęs lempelę tuoj grįžta į savo kambarėlį. Čia vėl tęsia pradėtąjį darbą.

Kai kada jo pabalustos nuo šturpo rankos padeda plunksną, akys pakyla nuo rašto aukštyrį Prikryžiuotąjį, matyt, užėjo ytin sunkią vietą; Jo gilus žvilgsnis, ir jame blykčioja išminties ir meilės žaibai; odo jis kalbasi. Ramus laukia jis atsakymo iš Išminties Šaltinio. Paskui vėl lenkiasi į savo pageltusį rankraštį dar uoliau įknimba į darbą.

Tik staiga pasigirsta greitai žingsniai tamsiame koridoriuje, durys atsidaro, bet rašantis nepakelia galvos nuo savo darbo. Tačiau balsas „broli Tomai“ išjudina jį iš užsimąstymo ir pamatęs svetį sušunka: „o Mokytojas Albertas!“

Tai buvo tas Albertas, kurį visa Europa tada vadino stebėtinuoju daktaru ir kurio kilnus mokymas sutraukdavo į Kėlnų miestą visus, kurie tik troško įgyti pasaulinių ir dvasinių mokslų.*) Jis tą

*) Sv. Tomas Akviniėtis buvo pal. Alberto mokinys.

vakara atėjo aplankyti žemėnįsiai iš savo mokinių Tomą. Mokytojas davė ženklą, kad mokiniams kalbėtų pamažu, nes nenorėjo, kad artimųjų celių studentai žinotų apie jo atsilankymą, paskui atsisėdo šalia mokinio ir tarė:

— Brolį Tomai, norėčiau sužinoti būdą, kurį tu išsirinkai mokslui įsigyti?

Tomas pagarbiai palenkė galvą ir atsakė:

— Mokytojai, aš gerai domiuosi tuo, ką išgirstu klausydamas lekcijų, stengiuosi nuodugniai suprasti tą ką rašau ir nieko abejingo nepalieku mano mintyje; viską išsiaiškinu, gi paskui, eidamas nuo lengvo prie sunkaus, aš nepuolu į gilią mokslo jūrą tol, kol smulkiai neištiriu visus mažus upeliukus, kurie į ją plaukia.

— Tavo kelias yra tikras — tarė mokytojas, — bet iškilus ginčams, kodėl visuomet tyli ir niekuomet nelipti į tribūną?

— Aš griežtai pasižadėjau — tarė studentas — niekuomet viešai nekalbėti tol, kol būsiu moksleivis ir menkai pažengęs dorybėse. Katedra yra tu, kurie yra mokytojai ir pasitiki savimi.

— Tačiau nors paprastose kalbose ir ginčiuose galėtumei dalyvauti.

— Vengiu aš kalbų ir ginčų ypač ilgesnių, nes jie įtraukia į artimo paniekinimą ir sutrukdo ramų gyvenimą. Noriai klausau viso to, kas gero yra sakoma nežūrėdamas į asmenį, kas sako, gerai įsidėmiu ir laikydamas griežtoje tvarkoje visus mano jausmus, marlinu manyje blogąsias aistras ir stengiuosi, kad sąžinė ir širdis visumet būtų ramios.

— Brolį Tomai, brolį Tomai! tarė pakilęs ir vėl besėdęs Albertas — tačiau, manau, kad nori man užslėpti daugiau kaip pusę tavo pasirinktojo būdo! — Tai tardamas didysis Albertas atskleidė prieš mokinį vieną rankraščių rutulį, kurio iki šiol niekas nerodė.

— Štai, — tarė jis — „Dieviškų Vardų“ Komentorius, kurį tu tur būt pažįsti... — Mokiniams paraudęs nuleido akis, gi mokytojas kalbėjo toliau: — noriu žinoti iš kur gaval įkvėpimą rašyti taip kilnius ir dievotus dalykus tu, kurį kiti mokiniai laiko apsnūdusios dvasios ir kodėl šis rašymas buvo padėtas ant altoriaus prie pat tabernakulo, kaip man sakė tas, kurs man jį atnešė?!

Šį kartą nusilžeminęs šv. Domininko sūnus negalėjo paslėpti savo susijaudinimo. Iš tikrųjų jis pats buvo nunešęs ant altoriaus vieną savo pabaigtąjį darbą, kad paprašius Amžinojo Žodžio palaiminimo; bet, kažin ko užtiktas, greit pasišalinęs palikęs rankraštį, kurio jis daugiau ir nematė. Pats nežinojo kur jis buvo dingęs.

Kiek nurišęs Tomas prabilo:

— Nėra gera apreiškti karaliaus paslaptį (Tob., XII. 7), — bet matydamas, kad mokytojo veidas buvo rimtas ir net rūstus o jo žvilgsnis lietė pačias jo sielos gelmes, jis suprato, kad negali tylėti ir pradėjo:

— Pažįstu vieną vaikų labai jausmingą ir įspūdingą, kurs vieną audringą dieną, norėdamas išvengti griaustinio, įbėgo į bažnyčią. Žaibų ir perkūnų išgąsdintas jis kiek galėjo tlek šaukėsi išganytoją į pagelbą. Ir štai, jis pajuto beplakant šalia savosios širdies Jėzaus Širdį, kurs tapo žmonių draugu prakartėlė, jų maistu altoriuje, ant kryžaus atpir-

kimu ir dangų užmokesniu. Nuo tos dienos jis eidavo papasakoti tam savo, nors nematomam kūno akimis, bet tikrai esančiam altoriuje, draugui visus savo sunkumus, kad po jais nesukniubus ir visus savo džiaugsmus, kad jais neišsiblaškius.

Daug metų jau praslinko nuo to pirmojo susitikimo tarp užsislėpusio Dievo ir to balingo valkučio, tačiau dieviškoji dvasia ir jaunolio siela... tapo paslėptingai suvienytos ir tebegyvena toje vienybėje...

Stai mano paslaptis, mokytojai, aš ją jau pasakiau.

Tyliu arba mažai kalbu su žmonėmis, kad galėčiau laisviau santykiuoti su mano Draugu altoriuje ir jo kalbų man pakanka. Pasiryžęs dirbu pildydamas Dievo valią ir įgydamas apie Jį mokslo. Jei kartais ką gero parašau apie devynių angelų chorus ir viso pasaulio Kurėją, tai vien tik dėl to, kad Jis pats leidžia nukristi ant manęs vienam savo šviesos spindulėliui. Vengiu pasaulinių pagyrimų, nes noriu, kad pats Dievas būtų mano užmokesniu. Ir jei esu meilus su artimu, nors pajuokiamas, tai vien tik dėl to, kad myliu visą tai, kas yra Dievo, bet labiausiai tai myliu Jį patį.“

Baigęs savo paslapties išpažinimą, brolis Tomas net nepasijuto kaip nukreipė savo akis į Prikryžiuotąjį, lyg klausdamas ar gerai padarė taip atverdamas savo širdį mokytojui. Sapratęs tai Albertas, meiliai jį priglaudė prie savo širdies ir vardan Jėzaus jį palaimino.

* * *

Ant nusiblaviusio palšo žiemos dangaus slinko išbalusi saulė. Kur vakar vakare tyliai krito sniegas dabar jis gulėjo sustingęs blizgantis ant viršaus stogų.

Šit didelė, ilga gotiško stiliaus salė, kurioje mokytojas Albertas skaitydavo lekcijas, jau prisipildė įvalrios rūšies mokinių. Vienuoliai ir klierikai užėmė pasienines vietas, pasauliniai gi salės vidurį. Jau mokytojas atėjęs įžengė savo katedron. Viešpatavo tylą. Priešingai visų laukimui tą rytą jis netęsė pamokos apie vakar pradėtąjį dalyką, bet pasitenkino vien perskaitymu „nežinia kokio autoriaus“ Komentoriaus, priskirto prie traktato apie Dieviškus Vardus, kurį būk parašęs Dionizijus Areopagitas. Iš karto studentai ne atyžiai klausė, bet tolyn vis labyn domėjosi. Jam dar nebaigus skaityti, jau visi stebėjosi to komentoriaus aiškumu ir jame įdėtos išminties gilybe. Pabaigus skaitymą, visų veiduose buvo pastebimas klausymas: „Kas jį parašė? Kas mokslu galėtų būti lygus Albertui?“ Įžymus daktaras, matydamas, kad visų galvose verda tie klausimai, nenorėjo pabaigti pamokos į juos neatsakęs. Atsislojęs ir besirengias palikti salę, ištiesė ranką, rodydamas į nusizėminusį vienuolį Tomą, ir aukštu balsu tarė:

— Tas, kurį jūs vadinatė „tyliuoju jaučiu“ netrukus subaubs taip garsiai, kad jo baubimas bus girdimas visame pasaulyje.

Visi nustebę sužiūro į Italijos studentą, iki šiol veik nepažįstamą. Tačiau jis sumišęs žiūrėjo pro langą, pro kurį matėsi katedros bažnyčia ir kalbėjo savo sielos gilybėje: „Viešpatie, duok man dirbti be kltų matymo, laikyk mane nusizėminime, aš negeidžiu žmonių pagyrimų, vien Tavęs tetrokštu.“

G.

21 Calles „Proletarų draugas!“

Meksikos prezidentas Calles ir jo sėbrai girtasi savo draugiškumu darbininkams. Kaip ta jų mellė prie darbo žmonių ištikrųjų reiškiasi, parodo mums čia paduodamas laiškas iš Meksikos, kurs laimingai praspūdavo pro cenzūruotojų akis.

„León. (Guanajuato)...

Sekmadienį, rugpjūčio 7 d., susirinko apie 30 darbininkų su savo būrelio pirmininku Florentino Alvarez katalikų sindikate. Tai buvo apie 10¹/₂ val. ryte. Sumokėję savaitinį nario mokesį, ėmė šnekučiuotis. Apie politiką bet gi nė žodžio neprasitarė.

Tik staiga apie 11 val. pasirodo prie susirinkimo buto generolas Daniel Sánchez, lydimas poros vyresniųjų karininkų ir kokios 30 kareivių, ir veržiasi kambarin, kame minėtieji darbininkai posėdžiavo. Pirmininkas Alvarez atsistoja ir priėjęs klausia, ką reiškias šis generolo pasirodymas.

— Ieškau Florentino Alvarez — atsako socialistų vadas.

— Aš pats esu*) — prisipažįsta jaunas darbininkas. Tuo pačiu akymirkniu apsupa jį kareiviai ir išsivelka kartu su draugais į savo kareivines, kurios randasi buvusioje kunigų seminarijoje. Čia užsimezga šis pašnekėsysis:

— Ar tu esi vienas iš tos draugijos vadų, kurie „Viva Christo Rey“ (tegyvuoja Kristus Karalius!) šaukia? — klausia vienas kareivių Florentino.

— Taip, atsako šis ramlis, nes Kristus yra Karalius ir Kristus viešpatauja!

— Kristus yra tik turtuolių karalius, — užmeta generolas.

— Kristus yra ir turtuolių ir beturčių, galingųjų ir vargšų Karalius — atsako drąsiai jaunas darbininkas.

— Ką? Štai tau už tavo begėdiškumą — rėkia Calles generolas ir drožia jam į žandą, kad net aidas nuskamba.

— Tegyvuoja Kristus Karalius! — pasigirsta Florentino atsakas. Čia jau Sánchez neriasi iš kailio. Jis griebiasi revolverio ir taiko jį nušauti, tik komendantas įsimaišęs sutrukdo budelio pasikėsinimą, tardamas:

— Pone Generolai, atsiminkite savo instrukcijas! Po šitos karininko pastabos generolas šiek tiek nurimsta, įsideda atgal revolverį ir paliepla drąsuoli su dviem kartu suimtaisiais draugais kareivinėse saugiai laikyti. Kitus darbininkus įmeta miesto kalėjiman.

Jaunas Alvarez ir jo abu draugu gerai nujautė kas jų laukia. Visą dieną meldėsi savo tyliame kalėjime. Tuo tarpu likusieji laisvi katalikai darbininkai dėjo visas pastangas, kad tik kaip nors išgelbėjus savo vado gyvybę. Tačiau León miesto viršenybės nebuvo namie. Iki 11 val. nakties ieškojo miesto burmistro ir teisėjo, kad išgavus nuo jų „apsaugos raštą“ bet veltul. Nujausdami kad dalykas neišeis gerai,

*) Tikrai ši scena panaši į Kristaus sugavimą Alyvų daržely.

22

pastatė savo sargybą prieš kareivines. Tris dienas pasimainydami budėjo. Galų gale rugpjūčio 10 d. vos švintant, pamatė vargšai išeliant iš kareivinių mirties procesiją.

Kalėjime įvyko tuo tarpu ši nuostabi scena. Kuomet ryte dežu-ruojantis karininkas balsai perskaitė Florentino vardą, jis miegojo. Vienas draugų, vardu Vargas, pabudino jį sakydamas: „Florentino, tavęs ieško!“

— Mano valanda jau atėjo, tarė jis ramiai. — Melskitės už mane ir mano brangią tėvynę. Žiūrėkite, aš visai nebijau! Likit tvirtai tikėjime ir drąsiai atiduokite savo gyvybę už Karalių Kristų. — Dar kartą pasigirdo dežu-ruojančio šūkis: „Florentino Alvaréz!“ Tegyvuoja Kristus Karalius! buvo jo atsakas. Kareiviai apsupo jį iš visų pusių ir jis ramiai nuėjo su jais mirties vieton. Rami linksmą šypsena spindėjo ant jo veido, baimės nesimatė nė pėdsako. Jo draugai sekė iš tolo ir stengėsi kuoraičiau prieti. Staiga keletos šautuvų spiegių balsas nu-traukė nakties tylą ir mūsų karžygis pasviro kaip pakirstas girloje ažuolas. Tai atsitiko apie 2 val. rytmety, 10 rugp. d. 1927 m.

— Vieni kankiniu daugiau danguje, — raminosi grįždami namo draugai, pasiruošę naujai tolimesnei kovai su tikybos bei tėvynės priešiniais“.

B, Pérez.

Našlaičio paguoda.

Neliko šioj žemėj menkiauslos vilties.
Vargdieniui — našlaičiui nleks rankos neties...
Nors galliai raudosiu beskęsdams varguos.
Nešluostys veidelio, saldžiai nepaguos.

Tėvelis, motutė paliko mane ..

Apleido klatinga, beširdė minia;

Pamiršo mylėję veidmainiai draugai,

Kuriuose ir buvo svajonių sapnai...

Tuo tarpu kreipiausi prie laimės tyros:

Sauklausi prie Kristaus Širdies atviros,

Malonių šaltinio, Karallaus dausų,

Kur laimės, paguodos visuomet gausu.

Jis širdį atvėrė: regiu ten žaizda...

„Čia šaukis pagalbos, sūnau, visadal

Aš draugas varguose ir tėvas skausme

Nes meilė llopsnoja many visame.

E. Ventys.

Jei „Žvaigždės“ skaitytojų 1928 m. atsiųstų į 10000 Redak-cija apsilima siųsti atstovą į Eucharistinių Kongresą Australijoje apmokėdama kelionės išlaidas, kurios sieks keletos tūkstančių litų.

Kūdikėlis Jėzus mane šaukia.

Tai buvo labai senai senai. O gal ne taip jau senai, kaip man rodosi? Na, prieš dešimt metų ir dar prieš penkis... Prieš klek gi metų iš visa? Taigi prieš dvidešimt penkis metus. Buvau tada dar visai mažas: kojukės krelvos, o kai klausydavau, būtinai išsižiodavau. Lauke buvo balsiai šalta. Net dabar, brrr... šlurpullai krato, atsiminus. Pirkloj tamsu, jau senai sutemę. Gale stalo stovėjo mažytis žiburėlis. Bet jis daugiau rūko ir smilko, negu švietė. Užtat iš lauko, pro langą švietė mėnulis ir dideliu išsišiepusiu veldu į mus žiūrėjo. Ir ko jis juokiasi? tur būt iš manęs, kad toks mažas. Palauk, pamaniau sau, iki kitų Kalėdų žiūrėk koks didelis užaugsiu.

Mes jau buvome pavalgę Kūčią, ir visi rengėsi gulti.

— Rytoj važiuosime visi bažnyčion. Paliks tik senoji mamytė su mažais, paskelbė tėvelis.

— Tėveli, ir aš važiuosiu, aš nesušalsiu. Aš noriu pamatyti kūdikėlį Jėzų... Tėveli, ir aš važiuosiu, beveik verkdamas prašiau ir labai meilingai tėveliui rankelę pabučiavau.

— Ką tu vaikeli, reik labai anksti kelti paglostė mane tėvelis.

— Pamatysi, tėveli, kai aš pirmas atsikelsiu...

Galiu ir bijau pramigti. Ar jau čia visai nemiegot? Nesuskubau nuspręsti, o jau mano užmigta. Sapnuoju. Daug daug vaikų. Visi mes žaidžiame po pusyną, žarstom sniegą, statom tvirtoves. O vienas vaikutis visai dar nematytas, toks gražus, toks mažas ir toks gerutis. Šypso tik ir rankutėmis ploja kai mes trukšmingai žaidžiame.

— Aš būtinai su juo pakalbėsiu, paklausiu iš kur, pamaniau sau. Tik staiga kažkas sužvangėjo. Aš net pašokau lovoje. Mano pramiegota. Ir kad ne žvanguliai, pro šalį gatvę į bažnyčią važiuojančių, būčiau dar ilgai sapnavęs.

— Dievullau mano, jau tėvelis, mamytė vyresnis broliukas su sesute visai apsirengę ir būtių mane palikę.

— Geriau miegotum, sušalsi vėl bandė sulaukyti tėvelis. Tik mamytė tyli. Matyt gailisi manęs ir sutinka, nes nori kad pamatyčiau gerąjį Jėzulį...

Aš: viens, du, trys ir apsirengiau.

Tėvelis įsuko mane į storus šiltus kailinius ir išnešė į roges. Arkliui kad lekia net baisu. Rodos tuojau ir išvirsime. Vėjas švilpia, o

sniegas po rogėmis taip čypia nabagėlis. Turbūt jam skauda, kad per jį važiuoja.

Ir nepasitjautau, kaip tėvelis išvyniojo mane iš kallinių ir įnešė bažnyčion. Bet iš kur čia taip šviesul Rodos, tūkstantis žvaigždučių šviečia. O mūsų pirkloje ką tik žiburėlis mirga. Ir vėl žmonių, žmonių! Turbūt iš viso pasaulio susirinko mūsų bažnytėlė! Tik visi dideli. Manęs kuo nesumindžiojo. Tėvelis paėmė mane ant rankų.

— Tėveli, kodėl čia tiek daug žmonių, juk dar labai anksti?

— Kalėdos, vaikuti, Kūdikėlio Jėzaus ušgimimas pažnybždėjo man į ausį tėvelis.

— Tėveli, kai aš gimiau irgi taip daug buvo susirinkę?

Sveikas Jėzau mažiausias.

— Ne, vaikuti, Kūdikėlis Jėzus yra Visagalis Dievas. Todel žmonės visi susirenka paslimestų, glesmių pagiedotų.

— Tėveli parodyk man Kūdikėlį Jėzų-Dievą.

Tėvelis nešė, nešė mane pro žmones, paskui sustojo.

— Štai Kūdikėlis Jėzus lopšely, ana tame namely..., žiūrėk dabar. Aš išsižiojau. Lopšely buvo tas pats vaikutis, kurį aš šįnakt sapnavau. Taip pat šypso, rankutę ant lopšelio kranto padėjęs.

— Tėveli, o kam čia prie lopšelio karvutės, avutės..?

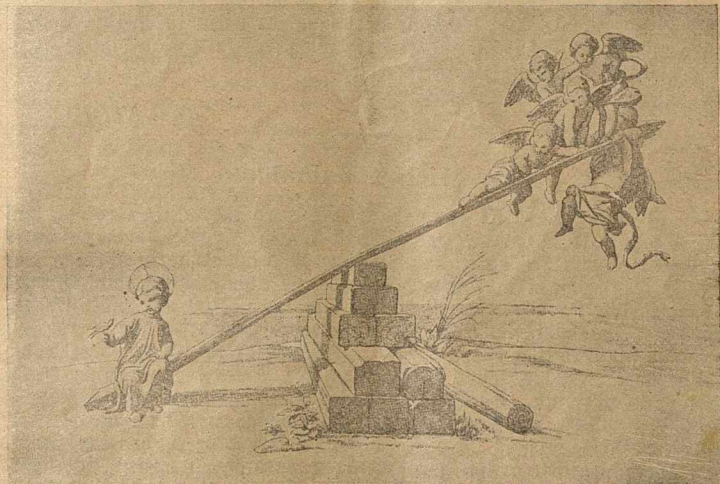
— Matali vaikuti, Jėzus gimė tvartely. Tenai nieko daugiau nebuvo tik Jėzaus mamytė Marija... Matali va šalia stovi rankas sudėjusi... Globėjas Juozapas ir šitos va karvutės ir avutės.

— Tai visai tuomet nebuvo tiek daug žmonių, kaip dabar?! Bet tėvelis sakei, kad Kūdikėlis Jėzus — Visagalis Dievas. Tai kad toks, kaip visi mes vaikai, tik gražesnis.

— Mat, sūneli, Dievas visa gali. Jis gali būti ir mažas vaikutis, jei tik nori. Tu, žinoma, negali tuoj būti didelis. Aš negaliu būti tuoju mažas. Mes negalime visko.

O Dievas visa gali. Jis dabar yra mažutis kūdikėlis, bet vis tiek yra Visagalis Dievas! Todėl visi žmonės ateina pasveikinti ir pasimelsti Kūdikėliui Jėzui.

Man ėmė rodytis, kūdikėlis šaukia mane ir nori pasikalbėti.

Kuriniai Kūrėjo neatsveria.

Aš palengva priėjau. O Kūdikėlis Jėzus taip švelniai į mane žiūri. Rodos, tuojau ką tai pasakys...

— Kas tai rodos, girdžiu — kalba, toks gražus, kaip kregždutės balsas.

— Vaikuti, ar tu myli savo tėvelį ir motutę? Klausia Jėzus.

— Myliu, vos girdimai atsakau.

— Būkl įiems visados geras...

— Būsiu geras, Jėzau!

— Vaikuti, ar tu žinai, kad yra tokių našlaitėlių, kurie vakar nevalgė Kūčių ir šiandien neturi ko valgyti. Sušalę dejuoja nabagučiai. Man jų labai gaila. Dabar pasimelsk už juos, o kai būsi didelis neužmiršk įiems Kūčių, ir šiaip bet kada duoti.

- Gerai, mylimas Jėzau!
- Vaikuti, ar tu myli mane?
- O, labai labai myliu, Jėzau!

— O ar tu žinai, kad yra daug tokių, kurie manęs visai nežino, arba nemoka mylėti manęs? Aš labai būčiau linksmas, jei tu išmokytumei juos mane mylėti. O aš visus labai myliu.

Staiga pačlupo mane tėvelis ir nusinešė tarp žmonių. O aš dar nebuvau baigęs su Jėzumi kalbėti.

Parvažiavom iš bažnyčios, aš augau, mokinausi, o vis atsimindavau tą gražųjį Kūdikėlį.

Kai aš visai užaugau, turėjau jau 24 metus, tada aš supratau ką Jėzus ne lūpomis, bet į mano širdį malonės balsu tuomet buvo man sakęs. Kūdikėlis Jėzus norėjo, kad aš likčiau kunigu ir mokyčiau klystančius pažinti ir mylėti Dievą.

Todel aš dabar kunigas.

Kun. Narutis.

Mielas Vaikeli!

Neužmiršk, kas XI „Žvaigždės“ Nr. buvo rašyta. Ten rašyta, kad iki sausio 20 d. 1928 m. gali laimėti gražią knygelę, jei kas nors iš vaikučių puikiai išaiškina, kaip galima šiais laikais tapti šventu. Sėsdamas rašyti pirmiau pasimelsk ypač prie didelės šventumo žinovės Švenčiausios Panelės, nes Ji beveik visą laiką išbuvo prie V. Jėzaus, ypatingai gyvenant Nazarete, tai Ji duos tau gražių minčių, o paskui griebkis plunksnos ir rašyk švariai, aiškiai, gražiais trumpaisakiniais į klausimą: „Ką daryti kad būtum šventas?“. Parašęs ne daugiau dviejų sąsluvinio puslapių, (rašant tik ant vienos lapo pusės), gražiai sulankstyk, įdėk vokan ir užrašęs: Kaunas „Žvaigždės“ Redakcijai, dar prilipdyk pašto ženklą už 25 ct. ir įmesk į pašto dėžę o mes jau gausime. Tik nepamiršk padėti savo vardą ir pavardę su adresu, nes nežinotume, kam dovaną prisiųsti. Dar kad aiškiau būtų pasiskaityk, kaip sakiau, „Žvaigždę“ lapkričio mėn. XI Nr. ten dar plačiau pasakyta. Taigi „Žvaigždės“ Redakcija laukia raštų ir dovanos jau yra paruoštos. Tik žlūrėk, kad niekas už tave nerašytų — pats pagalvok ir parašyk.

„Žvaigždės.“ Redaktorius.

„Žvaigždės“ skaitytojams žinia!

Nuo šiol visą atsakomybę už „Žvaigždės“ išsluotinėjimą neš Lietuvos paštas. Jeigu pav. negausite kokio Nr., tuojau eikite į savo paštą ir sakykite, o paštas jums iš „Žvaigždės“ Administracijos pareikalaut. Net savo pašte galite užsisakyti „Žvaigždę“, tik 40 ct. atseity brangiau, negu tiesiog į Kauną siunčiant pilnais. Atsilimant „Žvaigždę“ iš pašto kai kur reiks patlėms, o kai kur, pv. miestuose laiškų nešiojant pristatys į namus. Ta sutartis veiks tik Lietuvoj.

MARGASIS MISIJŲ PASAULIS

Artimo meilės didvyris.

Vlename Amerikos kaimely, misijonorius Tėvas Ambrosius mel-dėsi praviroj bažnyčioj. Staiga išgirdo, kaip į bažnyčią kaž kas įbėgo. Atsisuko — negras uždusęs, sušilęs bėga rėkdamas: „Tėve, gel-bėk manel! Tie pikti žmonės veja mane, jie nori mane nužudyti“. Misijonorius priėjęs prie išsigandusio negro paklausė: „Kas yra, mano sūnau! Aš noriu tau padėti...“ Negras pradėjo pasakoti, kad netolima-me kaime kažkas nužudė mergaitę. Žmonės užsipuolė, būk jis tai padaręs. Jis teislnęsis ir Aukščiausiojo vardu prisiekęs, kad nekaltas, vienok įnirtusi minia reikalauja jo mirties. Buvę jau ir kartuvės pri-rengtos, tik laimei pasisekė jėga išsiveržti iš budelių rankų ir pabėgęs į mišką pasislėpti. Tris dienas slapstęsis miške ir vien šaknelėmis maltinęsis. Dėja, piktleji žmonės ir čia nedavę nekaltam žmogui ramy-bės. Jis (negras), pajutęs, kad minia miške jo ieškanti, persigandęs bėgo prie misijonoriaus, kad bent šis užtartų. Išklausęs Tėvas Ambro-sius jo kalbos, liepė negrui lipti bažnyčios bokštą ir pasislėpti. Neg-ras įlpo, misijonorius užrakino įlipimo dureles ir vėl grįžęs meldėsi. Tik štai ūmai prie durų pasigirdo baisus kllksmas ir šunų lojimas. Prie bažnyčios pristartino negro ieškanti minia. Visi susigrūdė į baž-nyčią, į tą šventą vietą, be pagarbos ir nežmoniškai. Kai Tėvas Am-brosijus atsikėlęs atsigręžė į juos: „Tėve, — tarė vienas iš minios — mes ieškome negro, kurs iš mūsų nagų pabėgo. Jis tur būt čia kur nors pasislėpė! Ar nematėt jo?“. „Taip aš jį mačiau, atsakė Tėvas Ambrosijus“. „Tai duokite jį mums“, tarė vienas iš vyrų. „Tamsta, — tarė misijonorius, — ar jūs turite pakankamai įrodymų, kad šis negras tikrai prasikaltęs. Ar gi teismas jo būtų nagrinėjo?“

Visi buvo tokia misijonoriaus kalba nepatenkinti ir murmedami sakė, kad „juodam velniui“ nereikia teismo. Tėvas Ambrosijus vėl kreipėsi į susirinkusius:

— Vyrai, nelaimingas negras, kurį jūs kaip gyvulį persekiojat ir visas teises išplėšiat, čia pas mane gavo užuojautą ir priėbėgą. Aš jį tol globosiu, kol teismas tars galutiną žodį!

Dar didesnis triukšmas kilo bažnyčioj. Negras iš nekantrumo iškišo galvą pro bokšto langą ir pažiūrėjo, kas ten dedasi. Viens kits jį pastebėjęs pažino, ir gausinga minia puolė prie durelių, vedančių bokštą. Tėvas Ambrosijus atsistojo prie jų ir niekam neleido atldaryti.

— Jei Jūs neleisit atldaryti, mes pavartosim jėgą! — tarė vienas vyrų.

— Negras yra tai juodas velnias! Ar mes jį užmušim tai vis tiek, bus vienu velniu mažiau! kalbėjo rūsčiai kitas. Tėvas Ambrosijus į kryžių rodydamas visiems kalbėjo: „Žiūrėkite į kryžių! Ten mirė mūsų

Išganytojas už mus visus, baltuosius ir juoduosius! Jis mirė už visą žmoniją ir mes esam jo vaikai, tarpusavygi broliai, Kristaus krauju atpirkti. Viešpats davė gyvybę, o jūs norit ją atimti visai be teismo, neteisėtai. Ar Jūs matėt, kad iš tikrųjų šis negras tą mergaitę užmušė?“ „Ne, mes nematėm“, — tarė vienas iš minios — bet ar ti tos vietos, kur lavonas rastas, dirbo šis negras. „Tai taip Jūs esat teisingi! Neturit tikrų pamatavimų, o mirties reikalaujat! Ne, aš savo pareigą pildydamas, neleisiu, kad šis nekaltas negras virstų jūsų pykčio grobiu!“

Po šių kunigo žodžių prisliartino augalotas vyras, nužudytosios mergaitės tėvas ir suriko.

— Šalin! atidaryk duris ir atiduok mums tą prakeiktąjį juodą velnią!

Tėvas Ambrozijus visai nieko nebodamas dar arčiau prie durų priėjo ir neleido. Užpykęs anas vyras, paėmęs didoką akmenį ir sviedė Tėvui Ambrozijui į galvą.

— Mano Jėzau! pasigirdo balsas ir Tėvas Ambrozijus krito ant žemės papludęs kraujuose. Visi susirinkusieji išsigandę to balsaus reginio išbėgo. Nė vienas jau nebedrįso lipti per nekaltą misijonoriaus lavoną, kad atidarytų duris ir atkeršytų tam negrui. Net ir žmogžudys, pamatęs savo aukos kraujo klaną apleido bažnyčią.

Garsas apie misijonoriaus nužudymą žalbo greitumu plito po apylinkę. Ambrozijus arti 50 metų darbavosi ir visiems buvo geras, malonus, linksmas. Seni ir jauni, o ypač vaikučiai bėgo į bažnyčią verkdami: „Mūsų gerasis Tėve Ambrozijau“, klaupėsi prie lavono ir meldėsi. Sekančią dieną, susirinkę žmoneliai iškasė duobę ir ašarodami palaidojo savo gerąjį tėvelį. Jaunimas, paskutinį kartą atsisveikindamas, apdėjo misijonoriaus karstą gražiausiais vainikais.

Negras stojo prieš telsmą ir jį ištelsino, nes tikrą žmogžudį netoliese sučiupo.

Daugelis manė, kad neverta yra gyvybės paaukoti už paprastą „juoduką“. Bet Ambrozijaus kapas daugiau kalbėjo negu didžiausia išmintis. Aplankiusiam jo kapą, pasilikdavo visumet išpūdys, kad tas misijonorius tikrai išpildė Kristaus žodžius: „Ką padarėte vienam iš tų mažutėlių, man padarėte...“

Gražus pasišventimas.

Štai ką skaitome, misijų užrašuose. Vienas misijonorius vėlai vakare grįžo į misijų stotį. Jau netoli namų pajuto balsausį dvokimą, manė tai esant kokio nors gyvulio pūnas lavonas. Priėjęs misijonorius prie savo namo durų, pamatė tamsumoj ką tai gulint, nuo kurio ir dvokimasėjo. „Kas čia?“ paklausė. Tamsumoj šešėlis sunkiai pasijudinęs sudejavo: „Rahma, Rahma padėk man.“ Misijonorius užžiebė degtuką ir pamatęs prieš save balsausiąjį raupsuotą. Buvo tai žalzdų žmogus. Misijonorius nuvedė jį į netoliese esantį misijų užiegos namą. Čia įvedus į kambarį misijonoriai meilčiai sutiko užžiebė šviesą ir apžiūrėję žaizdas pasodino. Koks buvo žmogus? vienas iš baisiausių! Misijonorius rašo, jis daug matęs raupsuotų, bet tokio dar nekuomet nebuvo

radęs. Viena koja buvo visai iki kelio nukritusi, nuo kelio tik vienos žaizdos, užsivietrijusios, dvokiančios, pilnos kirmėlių. Ant antros kojos nebuvo jau nei vieno piršto, šlaip visa koja pilna žaizdų ir be odos. Viena ranka baigia jau nuo peties atsiskirti, antra taip pat žaizduota, apkritusi. Jokio skarmalėlio nebuvo ant jo kūno. Misijonorius stebėjosi, kaip toks žmogus dar gyvena, nors visų apleistas. Tėvas misijonorius paklausė nelaimingo, ką jam skauda. Raupsuotas atsakė: „Aš jaučiu tik bent kiek veldo ir rankos pirštų skausmą, bet didžiausias mano skausmas yra alkis. Jei aš gaučiau valgyti, dar galėčiau ilgai gyventi.“ Tuoju buvo atnešta valgis, kurį raupsuotas godžiai suvalgė. Paskiau atnešė drabužius ir pridengė nelaimingajam kūną. „O kaip man čia gera! Tikrai manęs Rahma pasigailėjo. Ačiū ačiū!“ — kalbėjo raupsuotas. Pats misijonorius jį slaugindavo ir žaizdas plaudavo. Sykį paklausė nelaimingojo, iš kur jis paeinąs. Raupsuotas susilajudinęs pradėjo pasakoti: „Mano vardas Gottimukala Ramaja, aš gyvenu už 50 klm. nuo čia. Kadaisė turėjau daug arklių, jaučių, žemės; buvau turtingas ir garbingas kitų tarpe. Turėjau žmoną ir vaikų. Bet nelaimė! Raupsai atėmė nuo manęs visą laimę. Žmona ir sūnūs išmetė mane iš namų, visi manęs bijojo ir šalinosi, nieks negalėjo mano kvapo kęsti. Išvyjo mane net iš sodžiaus. Niekas manęs nepasigailėjo. Kentėjau badą ir skausmą. Man pradėjo pasakoti, kad čia Tamsta gyveni ir visus vargšus priglaudai, ir aš nusprendžiau čia prie Tamstos kreiptis. Du mėnesius aš klajoju po apylinke, norėdamas Jūsų misijos stotį surasti. Sunkus buvo tas klajojimas. Iš sykio aš dar galėdavau šio to suradęs išsivirti, bet kai ėmiau rankos pirštų nebevaldyti, nieko negalėjau jau pasigaminti. Kiek kartų mane su šunimis išvydavo. Kiek kartų mane nedori vaikai akmenimis metė. Aš tačiau vis ieškojau jūsų stoties, manydamas čia užuojautą rasti.“ Taip kalbėdamas apsiverkė ir nutilo. Misijonorius paklausė, ar raupsuotas žinąs ką nors apie Kristų. „O taip aš girdėjau, prašau man apie jį daugiau ką nors papasakoti.“ Misijonorius pradėjo sakyti apie meilę, kurios Kristus mokė, apie evangeliją ir krikštą. Po to raupsuotas tarė: „Ir man dar yra gailestingas Dievas! Ant šios žemės aš viską praradau, nors galėsiu dabar bent dangų užsitarauti! Aš noriu būt krikščioniu!“ Misijonorius dar keletą dienų slaugino nelaimingąjį ir mokino krikščioniškų tiesų. Septintoj dienoj ligonis buvo visai silpnas ir negalėjo jau nė valgyti. Jis pradėjo būtinai šv. krikšto prašyti. Aštuntoj dienoj misijonorius jį apkrikštijo. Priėmęs krikštą, raupsuotas tarė: „Dabar aš jaučiuosi labai linksmas visi skausmai mane apledo. Aš esu laimingiausias!“ — Po šių žodžių nuvargintas ir beveik supuvęs kūnas užmigo... Ir jau daugiau neatbudo.

Ką reikia tuojau daryti?

Tuojau pasiduok Dievo malonės veikimui.

Tuojau pasipriešink pagundoms.

Tuojau atsikelk, jei patekai nusidėjman.

Tuojau dovanok, jei kas įželdė širdį.

Tuojau artimui padėk nelaimėje.

Tuojau neteisėtai įgytą daiktą atiduok.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

1. Kl. Ar galima skaityti Šv. Mišių laike, vietoj maldaknygės, knygelę: „Kristaus sekimas“, parašytą Tomo iš Kempio?

Ats. Galima.

2. Kl. Ar nėra nuodėmė skaityti katalikui Šv. Raštą?

Ats. Taip, nėra, jei jis yra katalikų išleistas, o ne protestantų.

3. Kl. Ar tikyba yra privatinis dalykas?

Ats. Tas žodis „privatinis“ jau daug pikto yra padaręs. Jis jau dabar visai yra nuvalkiotas. Net sunku žinoti, kaip jį žmonės ir besu-pranta. Į šį klausimą reikia pasakyti, kad tikyba yra ta prasme priva-tinis dalykas, kad man jos niekas užginti negali, jei aš noriu būti kata-liku. Tikyba nėra ta prasme privatinis dalykas, kadangi ją privalo val-stybė ir visuomenė viešai išpažinti, nes tikras Dievo garbinimas turi ir viešai pasirodyti ir bendrai turi būti plečiamas, nes Dievui kaipo didžiau-siam ir švenčiausiam Viešpačiui visa reikia pavesti.

4. Kl. Ar galima sunkiai nusidėjusiam prieš VI Dievo įsakymą tapti kunigu?

Ats. Čia būtų ilgoka apie tą dalyką rašyti. Patartume pasiklausti kunigo per išpažintį.

5. Kl. Ar yra didelis nusidėjimas kelti?

Ats. Kelksmas gali būti dideliu nusidėjimu, nes žmogus visai bereikalingai erzina, darbas tada jam prasčiau sekasi. O kas dar dažniau atsitinka, kad kiti iš to pasipiktina, ypatingai jei drauge subrendę vyrai ir jaunos marginos keikiasi. Tai yra didžiausias papiktinimas. Keiksmų būtinai reikia vengti, o jei kas turi įprotį kelti, turi būtinai atprasti ir savo sąžinę daugiau saugoti.

6. Kl. Vieni kunigai sako, kad žmogus po išpažinties miręs tuo-jau eina į dangų, o kiti sako, kad dar reikia skaistykloje kentėti?

Ats. Vieni ir kiti gerai sako, nes nelygi išpažinties yra. Vienas labai gailisi už padarytas nuodėmes ir su dideliu nusižeminimu jas kunigui išpažįsta, o kitas tik šlaip sau. Aišku, kad Dievas pirmajam daugiau atleids, o gal ir visas laikinąsias ir amžinąsias bausmes, o antrajam mažiau, taigi ir gauna skaistykloj kentėti.

7. Kl. Mes meldžiamės už kokią nors sielą, bet jei ji yra dan-guje, tai kam tos maldos tenka?

Ats. Tos maldos tenka kitoms sieloms, kurios dar nėra danguje.

8. Kl. Kaip gali mokinyt tapti Maldos Apaštalavimo Draugijos nariu?

Ats. Į Maldos Apaštalavimo Sąjungą rašosi įvairiausių luomų žmonės, pradedant universitetų profesoriais, studentais, moksleiviais ir baigiant kaimo praščiokėlais. Įsirašyti galima kiekviename M. A. Sky-rluje. Tokių skyrių Lietuvoje yra apie 90.

9. Kl. Amerikos kunigai ragina kasdien eiti prie Šv. Komunijos, o Lietuvos kunigai draudžia. Kodėl toks skirtumas?

Ats. Tiesa, Amerikos kunigai ragina daugiau žmones eiti prie Šv. Komunijos ir žmonės dažniau eina prie Šv. Komunijos. Lietuvoje irgi kunigai jau pradeda vis daugiau ir daugiau žmones prie dažnės- nės Šv. Komunijos raginti ir jau greitai laiku niekuo nebesiskirsime nuo amerikiečių.

10. Kl. Evangelijoje pasakyta, kad Kristus turįs daugiau džiaugsmo iš vieno nusidėjėlio, darančio atgailą, negu iš devynių dešimtų devynių, kurie nereikalingi atgailos. Kaip reikia tie žodžiai suprasti?

Ats. Tamsta gal turi keletą brolių ir sesučių. Vienas jų serga labai, kenčia didelių skausmus, jau arti mirties, o visi kiti yra sveiki. Tamsta, žinoma, daugiausia saugosi tą, kuris serga, kuris gali greitai mirti. Tamsta esi nusiminusi, iš rūpesčio verki ir meldiesi. Netikėtai pastebi, kad karštis jau puola, ir ligos stiprumas perėjo. Tamsta, be abejo, toje valandoje dėl to vieno sveikstančio broliuko turėsi daugiau džiaugsmo, negu dėl visų kitų, kurie buvo sveiki. Taip suprask ir Evangelijos žodžius.

11. Kl. Ką reiškia po kryžium du kaulėliai kryžmai sudėti ir galva?

Ats. Sako, kad toje vietoje, kurioje Kristus buvo prikaltas ant kryžiaus, buvęs palaidotas Adomas, dėl kurio Kristus turėjo kentėti. Galva ir kaulai tą ir išreiškia. Dar reiškia, kad Kristus savo mirtimi mirčių nugalėjo, o mirtis yra mums rodoma kaukuolės pavydale.

12. Kl. Ar nėra prasikaltimo laike maldos gerti vanduo, o būdy- nės giesmių laike, net alus ar degtinė.

Ats. Geriau pabaigti maldą ir paskui vandens atsigerti. O būdy- nių laike reikėtų elgtis padoriau, alus ir degtinės giesmių laike visiškai negerti. Mirusiųjų pagarba to reikalauja.

13. Kl. Ar nėra nuodėmės nelti į šermenis nors ir galėtumel nueiti?

Ats. Nuodėmės nėra, bet atilimo meilė visgi reikalauja, kad žmogus vienas kitam padėtų, paskui nė prie Tamstos niekas nebels, jei pats prie kitų nelsi ir dar gali kas nors tuo pasipiktinti, nes pas mus yra priimta, kad kalmynai vienas kitam padeda mirusius palaidoti.

14. Kl. Ar galima sau kokią atgailą užsidėti be nuodėmklausio?

Ats. Galima, bet geriau ir nuopelningsiau nuodėmklausio atsi- klausiti.

15. Kl. Seniau sakydavo, kad šventųjų kūnai nepūva.

Ats. Bažnyčia neturi nustatyto laiko savo vaikus šventais pas- kelbti. Jei žmonės, tautos, valsybės rūpinasi, kad jų žmonės greičiau būtų šventais paskelbti, tai Bažnyčia į tai atsižiori. Pavyzdžiui prancū- zai išsirūpino, kad šv. Terezija būtų greičiau šventąja paskelbta.

Kad vienas kitas asmuo pasako, jog šventųjų kūnai nepūva, tai galimas daiktas, bet tai nėra visai teisinga, nes Dievas ne visų šven- tųjų kūnus išalkė sveikais. Bet tai jau tikra tiesa, kad daugelio šven- tųjų kūnai iki mūsų laikų išsilklo nesupuvę.

Kun. Venckus S. J.

Iš katalikų pasaulio.

Meksika — baisenybių šalis.

Mes nuolatos skundžiamės, kad šiandieną nėra teisybės ir niekas ja nesivadovauja. Vienok ir dabartyj atsiranda tikrų tiesos karžygių; jie stoja už teisybę ir iškelia ją aikštėn visam pasauliui.

Vienas tokių šlandientinių teisybės karžygių yra žymus anglų žurnalistas Francis Ms. Cullagh. Prieš keletą metų jis gerasi viską ištyręs, atidengė skraistę ir visam pasauliui parodė Rusijos Sovietų valdžios darbus. Jeigu arch. Čiapliakas išvengė kruvino raudonųjų durtuvo, tai tik ačiū nenuilstamam darbui ano žymaus žurnalisto.

Gegužės pradžioje š. m. pavyko Francis Ms. Cullagh į Meksiką nuvažiuoti į tą baisenybių šalį. Bendras jo įspūdis tas, kad dabartinis stovis Meksikoje yra daug baisnis, negu 1918—1919 m. Sovietų Rusijoje. Cullagh taip rašo: „Nužudymas — tai paprasčiausias dienos įvykis. Calleso kalėjimai didesni negu Sovietų. Rusai prasikaltėliams turi Sibirą. Calles gi prasikaltėlius siunčia į salas kur gyvenimas nepakenčiamas. Vyriausiu bolševikų budelių „čekos“ vadu buvo Dzierdzinskis, Meksikoje tokiuo ir dar žiauresniu yra vyriausias Meksikos policijos inspektorius Robertas Cruz. Visos žinios cenzūruojamos. Privatus laiškas atplėšiami, jei kas laiške nesuprantamus ženklus vartoja yra smarkiai baudžiamas. Daugelis meksikiečių, kurie tik kęsinosi prieš tautos pražūtingą ir kruviną Calleso valdžią, buvo ir yra žiauriai nužudomi. Tūkstančiai meksikiečių apleido savo tėvynę negalėdami žiaurumų pernešti. Sulig davinį jau arti 3 milijonų meksikiečių apleido savo kraštą. Calleso valdžia leidžia kinams ir japonams velti Meksikoje užimti apleistas tuščias sritis. Kalnų pramonė visai sustoję. Žibalo ir alyvos pramonė nukrypo žemiau pusės. Fabrikai stovi, krautuvės užsidaro, nes maža kas iš jų perka. Calleso valdžia veda Meksiką prie pražūties.

Dabar artinasi prezidento rinkimai. Calles, bijodamas, kad į prezidentus neišrinktų ne jo kruvino teroro šalininką, sumanė visus garsiuosius vyrus generolus esančius opozicijoje nužudyti. Jis paskelbė, kad būk tai įvykęs kariuomenės sukilimas ir liepė sumiti keletą generolų, kurie buvo paskelbti kaltais. Taip žuvo generolas Serrano, kandidatas į prezidentus, generolas Salinas pabėgo į užsienį. Dabar į Meksikos prezidentus bėra tik generolas Abregon, Calleso draugas, abu iš budelių klūbo. Meksikos ateitis tamsi juoda...

„The Catholic Times“ praneša: „Nayarito valstybėlė (Meksikoje) užpuolė banditai traukinį ir užmušė vieną Jungtinių valstybių pilietį. Amerikos valstybė pareikalavo, kad priktadariai būtų nubauti. Calles paskelbė, kad aštuoni banditai esą sumiti ir sušaudyti, tuo tarpu sušaudė ne aštuonis banditus, bet aštuonioliką katalikų.

„Times“ korespondentas Naujorke vėl praneša apie naujas žudynes Nayarite, ir Guadaljara. Didžiausiu žiaurumu ir brutališkumu

33
žudomi visai nekalti žmonės ir dori katalikai. Vienas kunigas vardu Sedano buvo suimtas ir apkaltintas būk dalyvavęs sukilime prieš kariuomenę. Be teismo jis vietoj sušaudytas.

Calleso žiaurumas taip pakilo, kad net Meksikos nekatalikiški laikraščiai užstoja persekiojančius nekaltus katalikus. Vienas toks laikraštis „Exceelzor“ rašo. Pažiūrėkime į mūsų kraštą. Žudynės paprastos dienos įvykis. Ir tas dar blogiau, kad tos žudynės nuo vyriausių valstybės asmenų paeina. Čia Meksikoje neatsižvelgiant nei į tiesą bei teisę kasdien žudynės...“ Calles norėdamas kritikos išvengti, ištrėmė, beveik, visus laikraščių redaktorių. Persekiojami kunigai, — vienuoliai turi kas mėnuo duoti apyskaltą iš ko jie pragyvena, laikantieji Šv. Mišias aštriai

Meksika Šventų Steponų šalis.

baudžiami. „Chicago Tribune“ rašo, kad Calles esąs kraujo troškulių apimtas, tokio žiauraus ir kraujo trokštančio prezidento pasaulis dar nežino. Šv. Tėvas aiškina, kad dabartinis persekiojimas Meksikoje yra žiauresnis negu Nerono, Kaligulos ir Domicijono laikuose pirmais krikščionijos amžiais. Visus ragina melstis, kad Visagalis pasigailėtų Meksikos ir mūsų nelaimingųjų brolių — meksikiečių.

Uolios misijonorės.

Nepersenai buvo išvažiavęs iš Neapolio (Italijoje) vienas laivas, kuris keliavo į Pietų Ameriką. Tame laive važiavo kartu 4 salezlečiai vienuoliai ir 24 seserys. Jie pradėjo savo misiją ant laivo ir norėjo kapitoną ir visus keliauninkus palenkinti, kad pasiaukotų Švenč. Jėzus

Širdžiai. Kapitonas jo draugai ir dauguma žmonių tik juokavo iš to ir jokiū būdu nesutiko tai padaryti. Seserys nenusileido ir vis nuolat prašė ir aiškino. Pagaliau vienas kitas pasidavė peršnekamas ir palengva priėjo prie to, kad kapitonas ir daugybė didelių ponų sutiko su seserų noru, juos pasekė kiti ir viso apie 500 žmonių apsiėmė atlikti išpažintį, tarp kurių keletas atsirado po 30 40 metų nebuvusių išpažinties. Vienas 35 metų vyras pasisakė dar nesąs ir krikšto pildėms. Po to viso buvo padarytas iškilmingas pasiaukavimas Saldž. Jėzaus Širdžiai.

Pamirštas vardas.

— Nesenai, taip rašo vienas Redentoristų vienuolis tėvas B. iš Tornajaus, atėjo į mūsų vienuolyną mergaitė prašyti, kad nueitų kas prie sergarčio jos dėdės ir išklaustų išpažinties. Brolukas, kuris buvo prie durų, nuėjo pranešti vienas tėvui vienuoliui, o mergaitė nubėgo namo pasakyti, kad lauktų. Atėjęs prie tėvo, brolukas visai pamiršo vardą ir pavardę to žmogaus, pas ką turi eiti.

Tėvas nežinojo, ką ir bedaryti, vienok pasiryžo pasimeldęs eiti į tą pusę, į kurią mergaitė nubėgusi buvo. Ieškojo klausinėjo, niekas nežinojo ligonio. Tuomet pasimeldęs karštai prie Švenč. Panelės, pamėgino eiti į pirmutinį pasitaikiusį namą. Ir ką? Vos pabeldė, išeina štai jauna, kokios 30 metų moteriškė.

— Aš ateinu — prašneko tėvas — tamstos vyro išklausti išpažinties.

— Turbūt, kunigas, nepataikėt į jums reikiamą namą, nes mano vyras neserga.

— Kaip jūsų vyras neserga? Jis labai serga tik tamsta bijai, kad jo neišgązdinti, užtat slepi teisybę. Tuojau pasirodė moteriškos akys, ašaros ir pasakė: „Mano vyras vakar atsigulė, nes serga žarnų uždegimu.“

— Dalykas gali būti labai pavojingas, prašau pranešti kad yra atėjęs tėvas redemtoristas.

— Gera! tėve, pranešiu.

Tuo laiku vėl pradėjo tėvas melstis prie Švenč. Panelės. Sugrįžo moteris ir pasakė, kad jos vyras nori priimti kunigą. Įėjęs, rado jauną vyrą iš skausmo, aimanuojantį, nebuvusį išpažinties kokia 15 metų. Išklause išpažinties ir džiugimo pilnas vėl grįžo namo į vienuolyną.

Ar po savaitės atbėga vėl toji pati mergaitė ir per ašaras prašo, kad kunigas eitų prie jos dėdės, nes jis aną dieną, kai buvo prašyta, laukė ir nesulaukė atfiant.

Del ko brolukas tuokart pamiršo ligonio pavardę? Del ko tėvas išėjęs nesurado pirmojo ligonio? Tą klausimą palikime spręsti Neperstojančios Pagalbos Panelėi, kuri yra visų nusidėjėlių Priebėga.

Socialistų vadas atsivertė.

Didis vokiečių socialistų šulas Jurgis Bleleris, kuris jau 30 metų nebuvo buvęs bažnyčioj, daug kovojęs prieš tikėjimą, net išleidęs žymią priešingą tikėjimui knygą, be to ištisą metų eilę darbavęsis prie socialistų laikraščio, pagaliau prieš mirtį pamatė savo klaidas, apgailėjo jas ir susitaikinęs su Dievu mirė.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas S. J.

TURINYS.

Šv. Tėvo Pijaus XI palaiminimas „Žvaigždės“ Redakcijai ir Skaitytojams.	1
Jo Eksc. Kauno Arkivyskupo Metropolito Laiškas „Žvaigždės“ Redakcijai.	33
Skaudi žinia.	59

Mėnesinės M. A. Intencijos.

Vasario: Kad jaunimas sektų Šv. Aloyzo pavyzdžiu.	2	Liepos: Kad Šv. Evangelija pasiektų stabmeldžių minias.	161
Kovo: Vargingųjų gyventojų bei darbininkų didžiuose miestuose geresnis aprūpinimas tikėjimo ir doros žvilgsniu.	35	Rugpiučio: Kad Dievas išgelbėtų pasaulį nuo spiritizmo pavojaus.	193
Balandžio: Katalikiškų raštų ir laikraščių paplitimas.	65	Rugsėjo: Kad visi pripažintų ir rodytų priderančią pagarbą ir klusumą Dievui, Bažnyčiai, tėvams ir šiaip jau vyresniesiems.	225
Gegužės: Kad Šv. Šeimynėlės dvasia įžengtų į visų Kat. Šeimynas.	97	Spalių: Ūgdykime tikėjimo dvasią!	257
Birželio: Kad žmonės geriau pažintų nepaprastą Švenč. Jėzaus Širdies meilę.	129	Lapkričio: Duokit, pavyzdžių jaunimui!	289
		Gruodžio: Šventą dieną švėskime!	321
		Sausio: Kinijos katalikai šaukiasi pagalbos!	354

Arčiau prie Jėzaus Širdies!

Nauji Metai.	6	Gausūs Švenč. Jėzaus Širdies prižadėjimai.	202
Kristaus viešpatavimas Eucharistijoje.	9	Šv. Komunija.	211
Atgal prie Dievo.	11	Artyn Kristaus!	212
Kristaus Širdis ir vaikučiai.	20	Kristus ir vaikelis.	216
Šv. Eucharistija ir mūsų dvasios gyvenimas.	39	Meilės įstatymas.	232
Kristus mūsų Karalius.	48	Jei nenumirsim, neatgysim.	241
Jis mylėjo.	49	Tikėjimo reikšmė.	242
Jėzus mūsų tarpe.	71	Mylėkime tai, ką Jėzus myli!	243
Aleliuja! Aleliuja!	103	Tikėjimas į Švenč. Sakramentą.	264
Daugiau meilės.	113	Mūsų atgimimo šaltinis.	267
Šventadienių šventimas.	115	Iš „Dvasios Dienyno“.	269
Kristus mūsų mokytojas.	116	Mano kaltybė!	276
Gražiausias Jėzaus Širdies paveiks	136	Eucharistija ir Šv. Tėvas.	295
Neškime gėles Marijai.	139	Per Mariją prie Jėzaus.	302
Apaštalų Karalienė ir mes.	140	Jaunieji Eucharistijos Karžygiai.	307
Brangink skastybę!	143	Šv. Mišių klausymas.	327
Eucharistija reikalinga širdims.	144	Sielų bendravimas.	339
Pamaldumas į Švenč. Jėzaus Širdį.	168	Ką pasakė Šventasis Tėvas?	341
Miršančiojo Išganytojaus palikimas.	172	Kristaus gimimas.	359
Dievo keliai.	180	Marijos džiaugsmas.	362
Vargšas Jėzus.	182	Buk kūdikiu.	366
Kaip didelė buvo Jėzaus meilė.	184	Pirmoji Šv. Komunija.	367
Jėzaus Širdis ir vaikučiai.	186	Pasisekimo paslaptis.	368
Šeimynų Draugas.	199	Kūdikėlis Jėzus mane šaukia.	373
Skubėkime prie Kristaus!	201		

Pažink save!

Žmogaus geiduliai bei aistros.	23	Mūsų valia ir darbas.	304
Mergaitės grožis ir jėgų šaltinis.	91		

Iš Šventųjų gyvenimo.

Šv. Eucharizijus vyskupas.	4	Pal. Juozapas Benediktas Kottolengo.	165
Šių laikų Šventoji.	7	Šv. Jonas de la Salle.	101
Šv. Jonas Damaskėnas.	38	Palaimintas Onbaga Turindas.	123
Šv. Vaitiekus (Adalbertas).	69	Šv. Julijona Falkoneri.	134

II.

Sv. Joanna Pranciška Šantal.	197	Šv. Stanislovas.	294
Šv. Juozapas iš Kopertino.	230	Šv. Petras Krizologas.	325
Angelai Sargai.	261	Šv. Pranciškus Salezietis.	357

Bilės.

Naujieji Metai.	5	Dangaus Karžygiam.	214
Visi prie Kristaus prakartėlės!	20	Deus et patria.	218
I Angelą Sargą.	20	Nurimk, varguoli!	231
Kas man šiandien.	39	Viltis.	231
Kaip naktų gluduma.	57	Aš visur Tave regiu.	242
Už ką...	70	Du keliu.	247
Šios ašarų pakalnės keliai.	71	Dovydas.	262
Golgota.	78	I skaisčiąją Saulę.	263
Leiskit greičiau!	101	Žvaigždė.	263
Palaimintas rytas.	103	Būk tokia.	273
Velykos.	106	Širdies laimė.	275
Velykų aušra.	117	Nuplauki savo sielą.	277
Pažvelk, Aukščiausis!	135	Noriu rasti ten ramumą	283
Visi skausmai turės nutilti!	135	Dievą matanti akis.	294
Kas gražesnis?	143	Atėjo Jėzus.	301
Kas Kristų myli — nepražus.	146	Sielos skundas.	304
Kame toji laimės šalis?	146	Mano siela.	306
I Mariją.	152	Kristui Karaliui.	326
Mūsų viltis.	167	Prie Kryžiaus.	332
Prie Kristaus Širdies!	167	Šv. Magdalenos giesmė.	335
Tai tu pažinsi.	167	Paguodos šaltinis.	358
Pas Kristaus Kryžių.	174	Kalėdų naktį.	361
Kiek kartų mane nuliudimas užtvinsta.	179	Kur laimė?	364
Ką duosiu aš Kristui?	198	Žinau aš Širdį...	366
Praslinko.	210	Našlaičio paguoda.	372

Vaizdellai iš gyvenimo.

Ištikimasis karininkas.	13	Būkite gailestingi.	215
Prakartėlė kviečia.	16	Trys draugai.	218
Vaikučių meilė.	22	Vargingas gyvenimėlis.	335
Mažutė drąsuolė.	23	Jūs mane išgelbėjote.	238
Jaunojo juokdario mirtis.	44	Jaunutė Kristaus Karžygė.	244
Del Kristaus.	50	Marijos gėlės.	270
Tu sutikai mane.	58	Be Dievo nėra laimės.	274
Kova su pagundomis.	74	Aš noriu ten eiti, kame Jėzus yra!	278
Abudu pasimokė.	75	Vaikučių malda ir debesis pramuša.	279
Vieno advokato pašaukimas.	78	Kuomet tu norėtum mirti?	281
Gyvenimas su Dievu.	79	Eucharistijos kankinys.	299
Išganytojo keliais.	79	Vieno vaiko išmalda.	309
Marija mūsų priebėga!	88	Laiškas Marijai.	310
Prisikėlimas.	107	Graži vieno jaunuolio mirtis.	332
Kunigas.	148	Atgailaujantis darbininkas.	334
Sidabrinė lempelė.	150	Vėlinės.	336
Kelionė pirmąjį mėnesio penktadienį.	175	Marija tikrai padėjo.	340
Iš gyvenimo užrašų.	180	Dvi našlaitės.	342
Brangi dovana vardo dienoje.	187	Kaip mergaitė vyskupą įskundė.	343
Kristaus sužieduotinė.	205	Pavyzdys patraukė.	365
Kaip savo ydas nugalėjo.	213		

Svarbūs klausimai.

Kaip klausyti Šv. Mišių?	28	Ar melagystės ir apkalbos gali būti	
Kur eina kunigų turtai?	60	leistinos?	157
Ką mes pasirinkime?	125	Vaikučių naujiena!	344
Kaip atsirado gegužinės pamaldos?	156	Ar tikyba yra privatinis dalykas?	308

Katalikų misijose.

Apie kat. misijas stabmeldžių krašte.	26	Kyniečiai pasninkautojai.	282
Gražus vienos japonietės atsakymas.	27	Du nauji kankiniai Kynuose.	284
Iš Kynų misijonieriaus laiškų.	93	Žemė dreba!	321
Minėtinas vienos žydės atsivertimas.	147	Pranciškonų Misijonierių Kongresas	
Krikščioniška — stabmeldės-motinos		Asyžiuje.	314
malda.	153	Malonu mirti dėl Kristaus!	345
Marija globoja savo vaikus Kat. mi-		Koks kilnus pasiryžimas!	346
sijų šalyse.	155	Indėnai ir mus sugėdina.	347
Šv. Tėvo sukaktuvės ir Kat. misijos.	188	Artimo meilės didvyris.	377
Pražūties baimė.	219	Gražus pasišventimas.	378
Kaip dabar išrodo Kynuose?	248		

Iš Katalikų pasaulio.

Nepaprastos Šv. Aloyzo ir Šv. Stanis-		Prancūzų kunigams ir bažnyčioms	
lovo sukaktuvės.	29	remti draugija.	224
Vėl du jauni Kristaus karžygiai Mek-		Lietuvos maldininkai pas Šv. Tėvą.	250
sikoje.	63	Džiaugsminga naujiena iš Lietuvos	
Belgija, Holandija, Vokietija ir Bolivija.	64	padangės.	253
Kaip persekiojami katalikai Meksikoje?	95	Kankiniai už išpažinties paslaptį.	255
	128, 223	Kunigai gyvi laidojami.	256
Katakombų gyvenimas.	95	Kudikiai — kankiniai.	256
Kaip miršta katalikų kankiniai?	95, 127	Jėzaus darbininko garbei šventė.	256
Vieno mūsų laikų apaštalo gyvenimas.	118	Guadaljar'os kankiniai.	285
Šv. Tėvo Atstovo atsilankymas.	158	Nukryžiuojamas Didž. Penktadienį.	286
M. A. Amerikoje.	158	Šv. J. Širdies šventovė Paryžiuje.	287
Kaip kat. apaštalauja per „radio“.	159	Šv. J. Širdies paminklas.	287
Naujos kat. draugijos.	160	Naujas būdas kat. misijoms remti.	288
„Mano Dangiškasis Tėvas turtingesnis“.	160	Kat. bankai Italijoje vietiniai dvasiš-	
Tikėjimo platinimo draugijos suka-		kijai misijose.	288
ktuvės.	191	Nuostabi kentėtoja.	305
Pasiaukojimas už Kat. misijas.	191	Ką gali padaryt vaikučiai dėl Dievo?	316
Džiaugsmo dienos ligoniams.	192	Eucharistiniai kongresai ir Lietuva.	316
Šv. Jėzaus Širdies bazilika Jeruzalėje.	220	Gražus sumanymas.	317
IX Eucharistinis Kongresas Italijoje.	220	Raupsuotųjų globa.	318
Eucharistinis moterų apaštalavimas	220	Kat. misijų šventė.	319
Naujas Šventasis.	221	Viso kat. pasaulio paminklas Švenč.	
Stabmeldžiai pastatė paminklą jėzuitų		Jėzaus Širdžiai.	319
šventajam.	221	Kaip mirė Meksikos prezidento žmona?	320
Naujas prezidentas Amerikoje.	221	Japoniečių išmintis.	320
Nekunigai — pamokslininkai.	222	Kiek konkordatų padaryta?	347
Mokslo žmonės ir tikėjimas.	222	Calles „Proletarų Draugas!“	371
Ižymi šokėja įstojo į Karmeliečių vie-		Meksika — baisenybių šalis.	382
nuolyną.	223	Uolios misijonorės.	383
Bavarijos vyskupai ir moterų sportas.	224	Pamirštas vardas.	383

Mūsų paveikslai.

Šv. Tėvas Pijus XI	Nr. 1	Angelo Apreiškimas.	Nr. 5
Šventoji Šeimyna.	“ 1	Šv. Dvasios atsiuntimas.	6
„Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinokite,		Nekalčiausios Marijos gyvenimas Jė-	
kad manęs pirm jūsų nekentė“	Nr. 2	ruzalės šventovėje.	Nr. 8
„Štai tavo Motina“.	Nr. 3	Šv. Rožančiaus Karalienė.	10
Jo Eksc. Arkv. Nuncijus J. Skioppa,		Šv. Panos Marijos Nekalto prasidėjimo	
Šventojo Tėvo Atstovas Lietuvai.	Nr. 4	paskelbimas.	Nr. 11
Kristaus prisikėlimas.	Nr. 4	Kūdikėlis Jėzus.	Nr. 12

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms sausio mėnesio dienoms

1. **Naujieji Metal. V. Jėzaus Vardas.** Kad Jėzaus Vardas būtų visur žinomas. Kad visi, jauni ir seni būriais artintusi prie Švenč. Sakramento.
2. **Izidoriaus kent.** Kad Dievas laimingų šiais N. Metais visus Žvaigždės skaitytojus, geradarius ir platintojus.
3. **Šv. Genovaitės ir Danieliaus.** Kad šiais 1928 m. Kristaus Karalystė pasiektų tolimiausius stambeldžių kraštus.
4. **Šv. Titas p.** Kad Dievas laimingų Šv. Tėvo darbus šiais 1928 metais.
5. **Šv. Eduardo karal.** Kad Lietuvos valstybę Dievas saugotų nuo išorinių ir vidaus priešių. Kad šalyje būtų ramybė ir taika.
6. **Trijų Karalių.** Kad Lietuvos universitetas duotų Tėvynei kuodaugiau siai išminčių, panašių trims Išminčiams, kurie nesigailėjo net ilgiausios kelionės, kad suradus Kristų.
7. **Šv. Juliaus kent.** Kad Meksikos kas kart didėjantis kankinių kraujas būtų sėkla milijonams naujų krikščionių.
8. **1 Sekm. po Trijų Kar. Šv. Severas ir Apolinaras.** Kad visas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, draugijose ir mokyklose.
9. **Šv. Marcijonas.** Kad Dievas duotų Blaivybės draugijoms pasisiekimo ir kad Lietuvoj sumažėtų girtuokliaujančių skaičius.
10. **Sv. Vilimo v.** Kad Dievas saugotų šiais 1928 metais Lietuvą nuo įvairių ligų ir nelaimių pv. nuo ugnies, vagysčių, nederliaus ir t. t.
11. **Sv. Veronikos merg.** Kad miestuose išnyktų paleistuvybės užteigos, įvairūs begėdiški šokiai, mados...
12. **Šv. Anastazo v.** Kad Ateitininkai obalsiu: „Visa atnaujinti Kristuje“ pasiektų visas mokslą einančios jaunomenės širdis ir uždegtų meile prie Kristaus Vado.
13. **Sv. Veronika iš Milano.** Kad pasiektų Lietuvai nusiųsti atstovą į eucharistinių pasaulinį kongresą, kuris turės įvykti 1928 m. tolimoj šaly — Australijoje. Kelionei reikės apie 3000 litų.
14. **Šv. Hilarijus vysk.** Kad žmonės pamiltų labiau katalikiškus raštus skaityti.
15. **2 Sekm. po 3 Kar. Šv. Pauliaus erem.** Už tuos, kurie praradę šventą tėvų tikėjimą ir patys jo neieško.
16. **Šv. Morkaus popž.** Kad išsiblaškytų visos klūtys, kurios dar neleidžia Vakarų Bažnyčiai sueiti į vienybę su Rytų Bažnyčia.
17. **Šv. Antano vien.** Už atsivertimą keletos lietuvių kunigų, kurie tiesioginiu ar netiesioginiu keliu yra pareiškę neištikimybės Kat. Bažnyčiai.
18. **Šv. Petro Katedra.** Kad Kristaus Vietininką ant žemės, Šv. Tėvą, pripažintų visos tautos ir padėtų jam plauti Kristaus karalystę ant žemės.
19. **Šv. Kanutas karal.** Kad Meksikos žiaurūs persekiojai paliautų lieję nekaltą krikščionių kraują.
20. **Šv. Fabijonas ir Sebastijonas kank.** Kad Dievas suteiktų mūsų šaliai pasišventusių apaštalavimo darbui iš vyrų ir moterų tarpo.
21. **Šv. Agnietė mergelė.** Kad vienuolynų seserys priuoštų mūsų šaliai gerų pradžios mokyklos mokytojų ir auklėtojų.
22. **3 Sekm. po 3 Karal.** Vincento kent. Kad šiais metais į kiekvieną katalikišką šeimyną pareitų bent vienas geras kat. laikraštis.
23. **Šv. Raimundas vien.** Už visus, kurie šioj dienoj atsiskiria su šiuo pasauliu.
24. **Šv. Timoteus.** Kad mūsų Tėvynėj išnyktų partijų įkirus ginčai, o prasidėtų draugingas darbas Bažnyčios ir Tėvynės gerovei.
25. **Šv. Pauliaus apašt.** Atsivertimas. Kad atsiverstų prie Katalikų tikėjimo tie visi, kurie nešioja kataliko vardą, o darbais jo išsižada.
26. **Šv. Polikarpas.** Magometo tikėjimo sekėjai gautų progos pažinti tikrąjį tikėjimą.
27. **Šv. Jonas Auksab.** Kad Rusija leistų pas save steigti katalikiškus vienuolynus.
28. **Pal. Karolius Did.** Kad Dievas duotų gerą sugyvenimą valstybės su Bažnyčia.
29. **4 sek. po 3 Kar. Šv. Francisiskus Salezietis. Mėn. Globėjas.** Už visus M. A ir Saldž. Jėz. Širdies Intronizacijos reikalus.
30. **pal. Jonas Sodininkas.** Už visus žemės ūkio fabriky ir amatų darbininkų reikalus.
31. **Šv. Petras Nolaska.** Kiekvienas už savo reikalus ir tėvų, brolių, seserų, giminių ir pažįstamų reikalus.